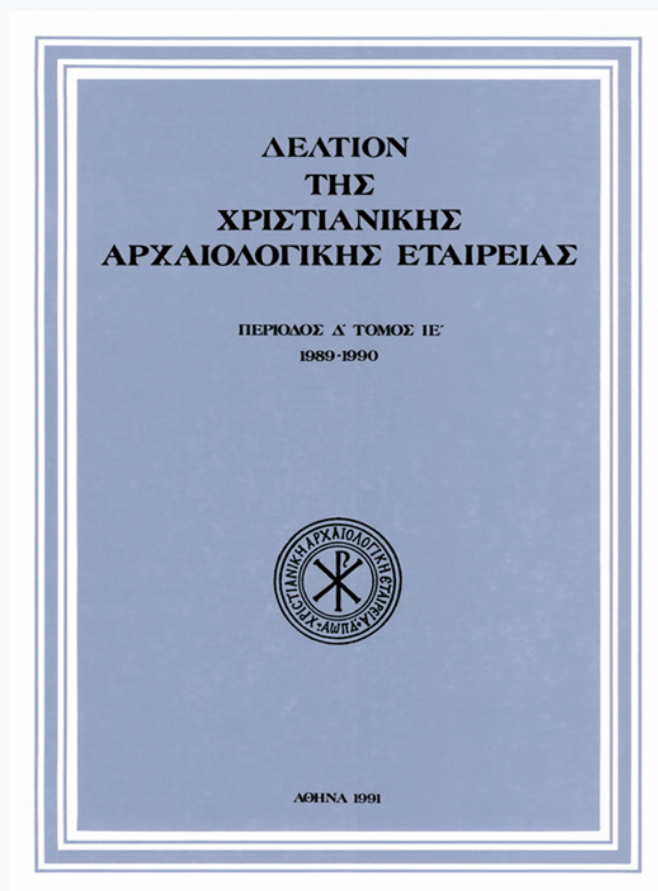

Deltion of the Christian Archaeological Society

Vol 15 (1991)

Deltion ChAE 15 (1989-1990), Series 4

The cave-chapel of the Forerunner near Chrysafa in Lacedaemonia

Νικόλαος Β. ΔΡΑΝΔΑΚΗΣ

doi: [10.12681/dchae.1041](https://doi.org/10.12681/dchae.1041)

To cite this article:

ΔΡΑΝΔΑΚΗΣ Ν. Β. (1991). The cave-chapel of the Forerunner near Chrysafa in Lacedaemonia. *Deltion of the Christian Archaeological Society*, 15, 179–196. <https://doi.org/10.12681/dchae.1041>

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

Ο σπηλαιώδης ναός του Προδρόμου κοντά στη
Χρύσαφα της Λακεδαίμονος

Νικόλαος ΔΡΑΝΔΑΚΗΣ

Δελτίον ΧΑΕ 15 (1989-1990), Περίοδος Δ' • Σελ. 179-196

ΑΘΗΝΑ 1991

Ο ΣΠΗΛΑΙΩΔΗΣ ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ ΚΟΝΤΑ ΣΤΗ ΧΡΥΣΑΦΑ ΤΗΣ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΟΣ

Μέ βαθιά ευγνωμοσύνη στη μνήμη του θεολόγου
Ἀριστοτέλη Παπανικολάου

Στήν περιφέρεια τῆς κοινότητος Χρύσαφα, πρὶν νὰ φθάσουμε στὸ χωριό, δεξιά, ἀγροτικός δρόμος ὁδηγεῖ σ' ἓνα χείμαρρο. Ἀπὸ ἐκεῖ ἀνηφορική ἀτραπὸς σὲ ἀπόσταση ὥρας καὶ περισσότερο φέρνει τὰ βήματα τοῦ ὁδοιπόρου στὸ σπήλαιο τοῦ "Αἰ-Γιάννη, ἐπισκευασμένο μὲ δαπάνη τοῦ τοπικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ συμβουλίου¹. Τὸ σπήλαιο διαμορφώνεται στήν πλαγιά κατωφέρειας καί, κάθετο πρὸς αὐτή, εἶναι μακρὸ καὶ στενὸ σάν διάδρομος (Εἰκ. 1). Τὸ στόμιό του κλείνει τοῖχος, στὸν ὁποῖο ἀνοίγεται ἀπλή, ὀρθογώνια ἢ θύρα εἰσόδου καὶ πάνω ἀπὸ αὐτὴν πολὺ μικρὴ φωτιστικὴ θυρίδα (Εἰκ. 3). Ἀλλὰ καὶ γενικότερα χτιστὸ εἶναι τὸ δυτικὸ μέρος τῆς σπηλαιώδους ἐκκλησίας, ἀφοῦ σὲ μῆκος 3.35 μ. ἀπὸ τὴν εἴσοδο στεγάζεται ἀπὸ καμάρα, πού τὸ κλειδί τοῦ θόλου τῆς βρίσκεται χαμηλότερα ἀπὸ τὴν ὀροφὴ τοῦ ὑπόλοιπου σπηλαίου. Τὸ μεταξὺ τους κενὸ ἀποφράσσει τοῖχος διατρυπώμενος ἀπὸ φωτιστικὴ θυρίδα ὀρθογώνια, ἢ ὁποία ρίχνει λίγο, ἀμυδρὸ φῶς στὸ σκοτεινὸ χῶρο. Ἀνατολικότερα τῆς καμάρας τὴν ὀροφὴ τοῦ σπηλαίου, ἐπικλινὴ πρὸς τὸ νοτιὰ, συνιστᾷ ὁ φυσικὸς βράχος, ἐνῶ ντυμένες μὲ τοῖχο εἶναι οἱ μακρὲς πλευρὲς τοῦ ναοῦ (Εἰκ. 1). Χτιστὰ εἶναι ἀκόμη τὸ τέμπλο², ἢ Ἀγία Τράπεζα, ἢ πρόθεση. Ἀπὸ τὴ χαμηλὴ ὀροφὴ τοῦ ἱεροῦ κρέμονται σταλακτίτες. Τὸ ἀνηφορικὸ πρὸς τὰ μέσα δάπεδο ἔχει τελευταία ἐπιστρωθεῖ μὲ τσιμέντο. Στὴ βόρεια πλευρὰ τοῦ σπηλαίου, κοντὰ στὸ ἱερό, ἄνοιγμα ὁδηγεῖ σὲ πτυχὴ τῆς σπηλιάς, διαμορφούμενη λίγο ψηλότερα (Εἰκ. 2), ἴσως τόπο διαμονῆς ἀσκητῆ.

Ἀμέσως πρὶν κατὰ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Προδρόμου ἑναπομένουν ἐρείπια τοῦ ἄστεγου τώρα, προφανῶς μονοκάμαρου ναῖσκου τοῦ Ἀγίου Δημητρίου (Εἰκ. 1-2) μὲ τὰ ὑπολείμματα τοῦ γραπτοῦ του διακόσμου βυζαντινῶν χρόνων στὸν ἀνατολικὸ τοῖχο καὶ στὰ συνεχόμενα τμήματα τῶν ἄλλων.

ΓΡΑΠΤΟΣ ΔΙΑΚΟΣΜΟΣ

Ὁ "Ἅγιος Ἰωάννης διασώζει τοιχογραφίες, στίς ὁποῖες δὲν ἔχουν γίνεи ἐργασίες συντήρησης. Πολλές εἶναι κατάμαυρες ἀπὸ τὴν καπνία. Ξεχωρίζουν δύο στρώμα-

τα, ἀναγόμενα στὴ βυζαντινὴ ἐποχὴ, κι ἓνα στὰ πολὺ νεότερα χρόνια. Ἀπὸ τὸ ἀρχαιότερο φαίνεται μόνον μιά μορφὴ ἀσκητῆ ἐκεῖ πού τὸ δεύτερο κονίαμα τῆς γερτῆς ὀροφῆς ἔχει καταπέσει στὸν κυρίως ναό, μπροστὰ στὸ τέμπλο κατὰ τὸ νοτιὰ. Ἡ μεγάλη ὁμως πλειονότης τῶν τοιχογραφιῶν τοῦ ναοῦ ἀνήκει στὸ δεύτερο στρώμα, μὲ ἐπιφύλαξη γιὰ ὅσες βρίσκονται στὸ ἱερό, πού εἶναι πολὺ μαυρισμένες καὶ ἐξίτηλες. Πάνω ἀπὸ τὴν Ἀγία Τράπεζα ζωγραφίζονταν, φαίνεται, ἡ Βλαχερνίτισσα. Διακρίνεται μέσα σὲ κεραμιδιῇ δίσκο ὁ Ἑμμανουήλ. Ἀριστερὰ ἅγιος καὶ δύο ἄλλοι στὸ βόρειο τοῖχο, πάνω ἀπὸ τὴν πρόθεση, πολὺ δυσδιάκριτοι.

Στὴ δυτικὴ πλευρὰ τοῦ τέμπλου, ἀριστερὰ ὁ ἄγγελος τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καὶ στὸ νότιο τμήμα ἡ Παναγία, πολὺ ἐξίτηλη. Πάνω ἀπὸ τὸν ἄγγελο ὑπῆρχεν ἡ πεντάστιχη κτιτορικὴ ἐπιγραφή σὲ λευκὸ βάθος, μελανογράμματη, διαστ. 0.48x0.16 μ., ἀπὸ τὴν ὁποία διαβάζονται συμπληρούμενες λίγες λέξεις:

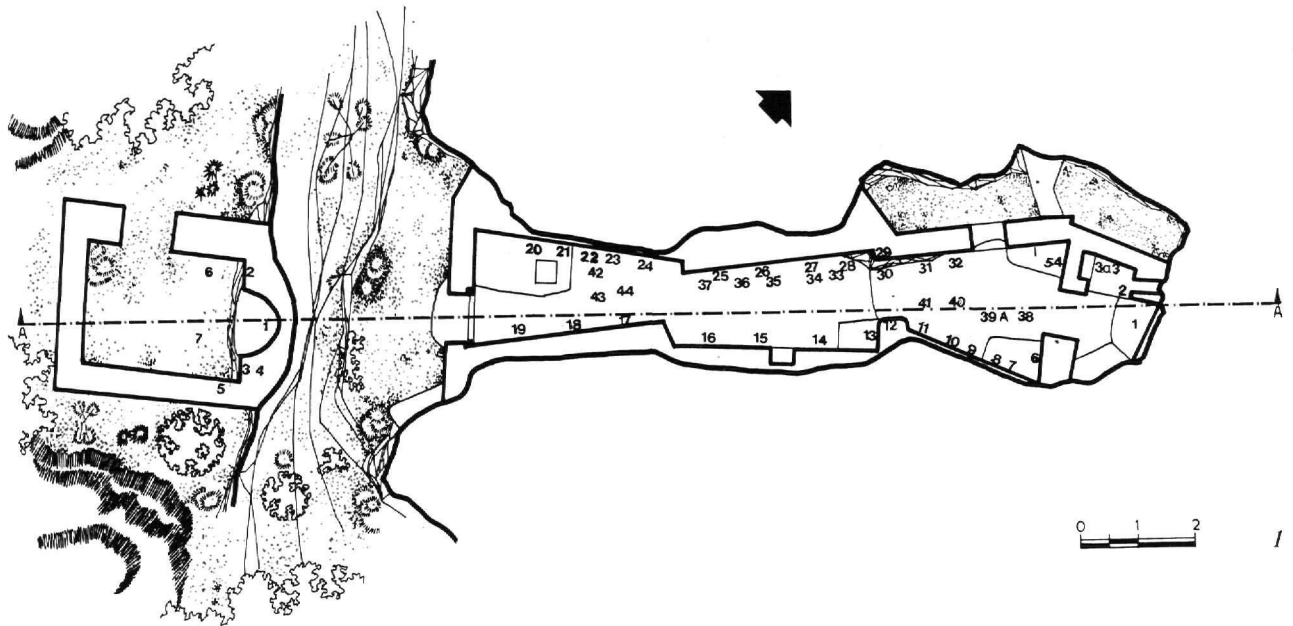
+ *Αν[ηγέρθη ἐκ βάθρων καὶ] ανιστορι[θη]*

..... *να]δς τ(οῦ) Προ[οδρόμου Ἰ]ακοβου ιερομο[νά-
χου].*

Στὸ τέλος ἡ χρονολογία *ϚΨ--*. Ἄν πράγματι τὸ δεύτερο γράμμα εἶναι ψί, τότε ἡ ἐπιγραφή πρέπει νὰ γράφηκε μᾶλλον τὸ 13ο αἰ., μεταξύ τοῦ 6700 καὶ 6799 ἀπὸ κτίσεως κόσμου, δηλαδὴ μεταξύ τοῦ 1191/2 καὶ 1290/1 μ.Χ. Γιὰ τὸν ἀκριβέστερο προσδιορισμὸ τοῦ χρόνου τῆς ἱστορήσεως ἐλπίζω νὰ βοηθήσει καὶ ἡ ἐξέταση τοῦ ὕφους τῶν τοιχογραφιῶν. Ἡ ἐπιγραφή μοιάζει ν' ἀνήκει στὸ δεύτερο (νεότερο) στρώμα τοιχογραφιῶν, ἀφοῦ μάλιστα τὸ ἀριστερὸ, τὸ βορινὸ τμήμα τοῦ τέμπλου, ὅπου ἡ ἐπιγραφή, φαίνεται ἀδιάσπαστα κολλημένο ἐπάνω στὸ ζωγραφισμένο βόρειο τοῖχο τοῦ ναοῦ.

1. Γιὰ τὸ μνημεῖο βλ. πολὺ λίγα Ν. Β. Δρανδάκης, Σπηλαιῶδεις ναοὶ Λακωνίας βυζαντινῶν χρόνων, Πρακτικά Γ' Διεθνoῦς Συνεδρίου Πελοποννησιακῶν Σπουδῶν, Ἀθῆναι 1987-1988, σ. 216.

2. "Ἐς σημειωθεῖ πῶς τὸ ἀριστερὸ (βορινὸ) τμήμα τοῦ τέμπλου φαίνεται κολλημένο πάνω στὸ ζωγραφισμένο τοῖχο, ἐνῶ ἀντίθετα στὸ νότιο τμήμα σάν νὰ προσκολλᾶται πάνω στὸ τέμπλο ὁ νότιος τοῖχος τοῦ ναοῦ.

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΩΝ ΤΟΙΧΟΓΡΑΦΙΩΝ

A. "Άγιος του α' στρώματος

1. Βλαχερνίτισσα (:).
- 2, 3, 3a. "Άγιοι δυσδιάκριτοι.
4. "Άγγελος Εὐαγγελισμοῦ.
5. "Επιγραφή.
6. Παναγία Εὐαγγελισμοῦ (ἐξίτηλη).
7. "Άγιος Κοσμάς.
8. "Άγια Θεοδότη.
9. "Άγιος Δαμιανός.
10. "Άγιος Ζωσιμάς.
11. "Όσια Μαρία ἡ Αἴγυπτια.
12. "Εφραίμ ὁ Σύρος.

13. Πρόδρομος.

14. "Άγια "Ελισάβετ.
15. "Άγιος Γεώργιος.
16. "Άγιος Θεόδωρος ὁ Στρατηλάτης.
17. "Άγιος Νικόλαος.
18. "Άγιος "Ανδρέας ὁ «διὰ Χριστὸν σαλός».
19. Προφήτης "Ηλίας.
20. "Άγια μέ στέμμα (Αἰκατερίνη).
21. "Άγια Μαρίνα.
22. "Άγια μέ στέμμα.
23. "Άγιος "Ιωακείμ.
24. "Άγια "Αννα.
25. "Άγια αδιάγνωστη.

26. "Άρχων Μιχαήλ.

27. Παναγία "Ελεούσα.
28. Σωτήρ.
29. Προφήτης Ζαχαρίας.
30. Στυλῖτης Συμεών.
31. Νίκων ὁ Μετανοεῖτε.
32. Στρατιωτικός ἅγιος.
- 33-37. Στηθάρια πέντε ἁγίων.
38. "Άγιος Εὐθύμιος.
39. "Άγιος Προκόπιος.
40. Γενέθλια "Ηρώδου.
41. "Αποτομή τῆς κεφαλῆς τοῦ Προδρόμου.
42. Γέννησις τοῦ Χριστοῦ.

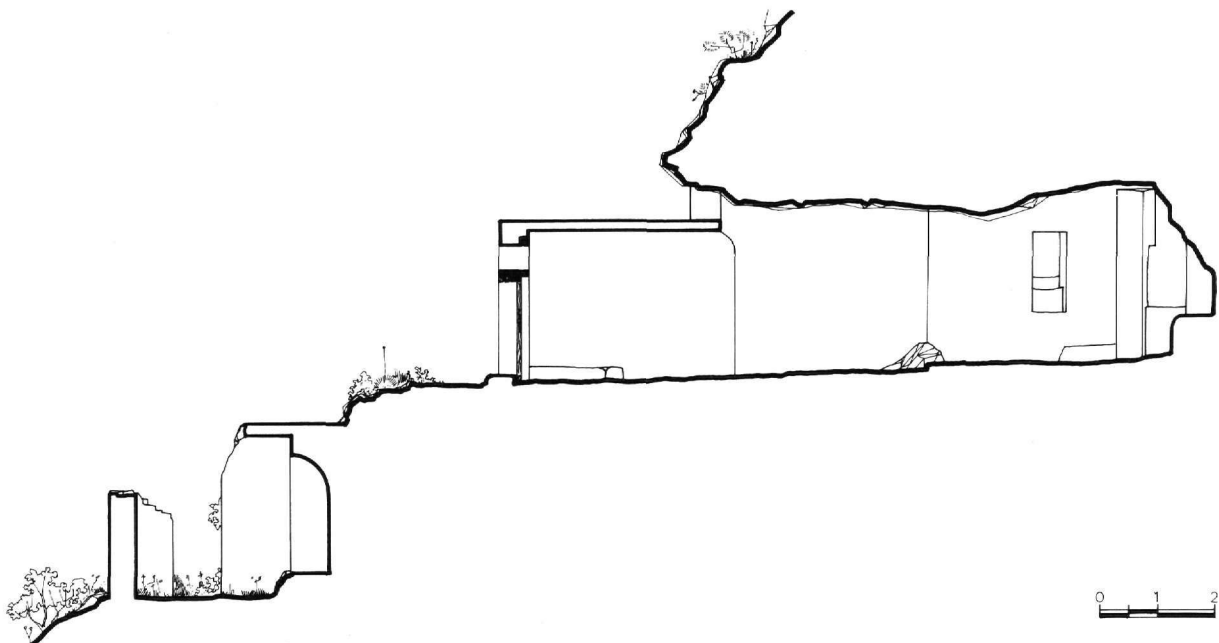
43. "Υπαπαντή.

44. "Εγερσις (Λαζάρου).

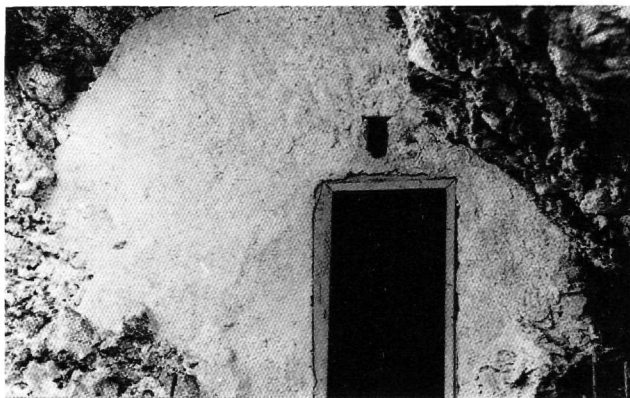
I. "Άγιος τοῦ νεότερου στρώματος.

Ναῖσκος Ἀγίου Δημητρίου

1. Πλατυτέρα.
2. "Άγγελος Εὐαγγελισμοῦ.
3. Παναγία Εὐαγγελισμοῦ.
4. "Ιωάννης ὁ Χρυσόστομος.
5. "Όσιος Νίκων.
6. Λείψανα Καθόδου εἰς τὸν "Αθην.
7. Λείψανα σύνθεσις.

3

Είκ. 1. Σπηλαιώδης ναός του Προδρόμου κοντά στη Χρύσαφα. Κάτοψη και διάταξη τῶν τοιχογραφιῶν.

Είκ. 2. Τομή κατά μήκος

Είκ. 3. Ἡ εἴσοδος τοῦ σπηλαιώδους ναοῦ τοῦ Προδρόμου.

Στίς πλευρές τοῦ ἀσκητηρίου χαμηλά ὀλόσωμοι ἅγιοι. Ἐν ἀρχίσουμε ἀπό τό νότιο τοῖχο, ἀνατολικά οἱ ἅγιοι Ἀνάργυροι Κοσμάς καί Δαμιανός πλαισιώνουν τή μητέρα των ἁγία Θεοδότη. Στή συνέχεια ἡ Μετάληψη ἀπό τό Ζωσιμᾶ τῆς ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας, Ἐφραίμ ὁ Σύρος, ὁ Πρόδρομος, ἡ μητέρα τοῦ ἁγία Ἐλισάβετ, οἱ ἅγιοι Γεώργιος καί Θεόδωρος ὁ Στρατηλάτης. Δυτικότερα στόν καμαροσκέπαστο χῶρο ἔνθρονος ὁ ἅγιος Νικόλαος, ἔπειτα ὁ «Ἀνδρέας ὁ διά Χριστόν σαλός» (ἔχει γραφεῖ *Σαλόμ*)³ καί ὁ προφήτης Ἡλίας.

Στό βόρειο τοῖχο τοῦ σπηλαίου, ἂν ξεκινήσουμε τώρα ἀπό τή δύση, σώζεται ἁγία μέ στέμμα, ἴσως ἡ *Ε[κατερίνη]*, ἡ ἁγία Μαρίνα χτυπώντας μέ σφυρί διάβολο φτερωτό, ὄρθιο, ἄλυσοδεμένο, ἄλλη ἐστεμμένη ἁγία, ὁ ἅγιος Ἰωακείμ, πλάι τοῦ προφανῶς ἡ ἁγία Ἄννα πού κρατοῦσε τή μικρή Παναγία. Μετά τόν καμαροσκέπαστο χῶρο ἁγία, ὁ ἄρχων Μιχαήλ, Παναγία τύπου Κυριώτισσας μέ τήν ἐπιγραφή ἡ *Ἐλεοῦσα*, πλάι τῆς ὁ Χριστός μετωπικός. Ψηλότερα ἀπό τίς δύο τελευταῖες μορφές στηθάρια τριῶν ἁγίων καί ἴσως δυτικότερα ἄλλων δύο. Δέν ἀποκλείεται νά πρόκειται γιά τήν πεντάδα τῶν μαρτύρων Εὐστράτιο, Αὐξέντιο, Εὐγένιο, Μαρδάριο καί Ὁρέστη. Πλάι στό Σωτήρα κόσμημα, ὁ ἅγιος Ζαχαρίας, ὁ στυλῖτης Συμεών, Νίκων ὁ Μετανοεῖτε, στρατιωτικός ἅγιος.

Στήν ἐπικλινή ὀροφή, μπροστά στό ἱερό, πάνω ἀπό τόν ἅγιο Κοσμά, ὁ ἅγιος Εὐθύμιος. Δυτικότερα, πλάι στόν ἅγιο τοῦ πρώτου στρώματος, ὁ ἅγιος Προκόπιος καί στή συνέχεια δύο συνθέσεις, τό Γενέθλιον τοῦ Ἡρώδου καί ἡ Ἀποτομή, πολύ μαυρισμένη.

Ἐν τώρα στραφοῦμε πρὸς τό βόρειο τοῖχο, πάνω ἀπό

τήν ἁγία Μαρίνα καί τόν Ἰωακείμ, ἡ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ καί ἀπέναντι, δεξιά στόν εἰσερχόμενο, ἡ Ὑπαπαντή. Πλάι τῆς, πύό μέσα, ἐπάνω στήν ὀροφή, παράσταση μνημειώδης, μαυρισμένη καί ἐξίτηλη, πού πρέπει, κατά τή σωζόμενη ἐπιγραφή: *Ἡ Ἐγερσι*, νά εἰκόνιζε τήν Ἐγερση τοῦ Λαζάρου. Τή θέση τῶν τοιχογραφιῶν βλέπομε στήν Είκ. 1.

Στό ναό ὑπῆρχε καί τρίτο, ὅπως σημειώθηκε, ἀκόμη νεότερο στρώμα τοιχογραφιῶν, ἀντιπροσωπευόμενο ἀπό κακότεχνο ἔνθρονο ἅγιο, ζωγραφισμένο ἀνατολικότερα, πλάι στό ἄνοιγμα εἰσόδου πρὸς τή διαμορφωμένη ψηλότερα πτυχὴ τοῦ σπηλαίου.

Ὁ Εὐαγγελισμός εἰκονίζεται ἀσυνήθιστα στό τέμπλο, προφανῶς γιατί δέν ὑπῆρχε χῶρος στόν ἀνατολικό τοῖχο ἐκατέρωθεν τῆς Πλατυτέρας, ὅπου ἡ καθιερωμένη τοῦ θέσης. Ἐκτός τῶν παραστάσεων τῶν σχετικῶν μέ τόν ἅγιο, στόν ὁποῖον εἶναι ἀφιερωμένος ὁ ναός, οἱ σκηνές τοῦ Δωδεκαόρτου, ζωγραφισμένες ὅπως συνηθίζοταν, πάνω ἀπό τοὺς μοναχικούς ἁγίους, εἶναι μόνο τέσσερις.

Ἀπό τά πορτραῖτα ὑπερέχουν ἀριθμητικά οἱ μορφές τῶν ἁγίων ἀσκητῶν, πράγμα φυσικό, ἀφοῦ πρόκειται γιά διάκοσμο ἀσκητηρίου. Δέν λείπουν ὅμως καί οἱ στρατιωτικοὶ ἅγιοι, πολὺ ἀγαπητοὶ στοὺς δύσκολους ὑστεροβυζαντινοὺς χρόνους, καί οἱ ἁγίες. Ἐντύπωση προξενεῖ πὺς μόνο ὁ ἅγιος Νικόλαος —οὔτε ὁ Χριστός οὔτε ἡ Παναγία— εἰκονίζεται ἔνθρονος. Μερικῶν ἁγίων οἱ στολές εἶναι κατάκοσμες.

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ - ΑΝΑΛΥΣΗ ΤΩΝ ΒΥΖΑΝΤΙΝΩΝ ΤΟΙΧΟΓΡΑΦΙΩΝ - ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Πρῶτο στρώμα

Ὁ ὁρατός ἅγιος ἔχει μακρότατο, στενὸ, τεφρόλευκο γένι καί φορεῖ κίτρινο χιτῶνα καί καφεκόκκινο μανδύα μέ μαῦρες πλατιές, γραμμικὲς σκιές, ἀδέξια τραβηγμένες. Μέ κίτρινες, ἐλαφρὰ καμπύλες, ἐνάλληλες γραμμὲς δηλώνονται τὰ περικάρπια. Θυμίζουν τὸν τρόπο ἀπόδοσής των στόν «Ἅγιο Πέτρο» Γαρδενίτσας, ἔργο, ὅπως νομίζω, τῶν ἀρχῶν τοῦ 13ου αἰ.⁴ Ἡ μορφὴ τῆς γενειάδας⁵ ὁδηγεῖ στή σκέψη πὺς ὁ εἰκονιζόμενος ὁσιος εἶναι ὁ Εὐθύμιος, ἀφοῦ μάλιστα πλάι του, στό νεότερο στρώμα, ἔχει ζωγραφιστεῖ ὁ ἴδιος ἅγιος.

3. Ἡ μνήμη τοῦ τελεῖται στίς 28 Μαΐου, βλ. Σωφρονίου Εὐ-στρατιάδου, μητροπολ. πρ. Λεοντοπόλεως, Ἀγιολόγιον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐκδ. τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, χ.χρ., σ. 39.

4. Ν. Β. Δρανδάκης, Οἱ τοιχογραφίες τοῦ «Ἀγίου Πέτρου» Γαρδενίτσας, Φίλια Ἐπὶ εἰς Γεώργιον Μυλωνᾶν, Δ', 1990, σ. 134.

5. Βλ. π.χ. τὸν ἅγιο Εὐθύμιο στὰ ψηφιδωτὰ τῆς Νέας Μονῆς Χίου, Ντούλα Μουρίκη, Τὰ ψηφιδωτὰ τῆς Νέας Μονῆς Χίου, Β', Ἀθήνα 1985, εἰκ. 79.

4

5

6

7

Δεύτερο στρώμα

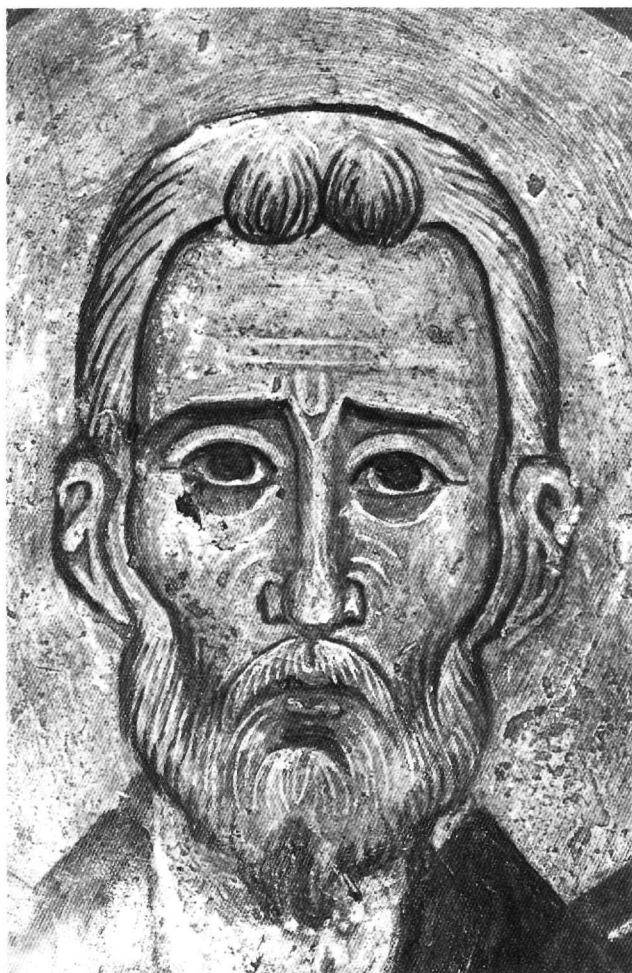
Ὁ Ἅγιος Κωσμάς (Εἰκ. 5), νέος, ἀγένειος, χωρίς μουστάκι «ὡς μὴ τὴν κόμμωσιν ἔχων», μέ στρογγυλό πρόσωπο, μέ λεπτά κανελιά περιγράμματα καὶ χαρακτηριστικά. Μέ τό δεξιὸ χέρι κρατεῖ λοξή μπροστά στό στήθος λευκή λαβίδα (:). Στόν καφεκόκκινο μανδύα του τά φῶτα πλατιές, παράλληλες, λευκωπές γραμμές. Στό μέσο τῶν υἱῶν της ἡ ἁγία Θεοδότη (Εἰκ. 4) μέ κυανό χιτῶνα καὶ κεραμιδί μαφόρι, στρογγυλοπρόσωπη, κρατώντας λευκό, λεπτό σταυρό μέ τό δεξιό. Μπροστά, πάνω στό χιτῶνα, κρέμεται κάτι σάν ἀνάλαβος λευκοῦ χρώματος μέ κεραμιδιές σκιές, διάλιθο στίς παρυφές.

Δεξιὰ ὁ ἅγιος Δαμιανός μέ μαλλιά σάν τοῦ Κοσμά κατὰ τό σχῆμα, σέ χρῶμα κανελί καὶ κίτρινο. Ὁ χιτῶνας, ἀνοικτοῦ τριανταφυλλί χρώματος (ὅπως τά σποράκια τοῦ ροδιοῦ), μέ κίτρινη κατάκοσμη τραχηλιά πού καλύπτει τοὺς ὤμους. Τὴν παρυφή της διακοσμεῖ σειρά μικρῶν ἐφαπτόμενων κύκλων. Ἡ δεξιὰ

χειρίδα εἶναι πλατιά μέ κίτρινο, κατάκοσμο περικάρπιο. Ὁ μανδύας, ὁ ὁποῖος μοιάζει μέ φαιλόνη, καστανός μέ φῶτα σέ χρῶμα τεφρολαδί σκεπάζει τόν ἀριστερό βραχίονα καὶ τό μισό δεξιό ὦμο. Καί στό Δαμιανό, ὅπως καὶ στόν Κοσμά, κάτω ἀπό τό «φαιλόνη», στό μέσο τοῦ χιτῶνα κρέμεται λευκωπὴ ταινία. Οἱ ἅγιοι Ἀνάργυροι ἔχουν ὑψηλά μέτωπα, μικρὸ στόμα καὶ κατεστραμμένα τά μάτια.

Ὁ ἅγιος Ζωσιμᾶς, πού τό ἐνδύμα του εἶναι καφεκόκκινο, κρατεῖ μέ τό ἀριστερό χέρι ποτήριο κίτρινο, κοσμούμενο μέ ἐλικοειδῆ βλαστό, καὶ μέ τό ἄλλο λευκή λαβίδα (Εἰκ. 6). Τό τρίχωμά του κι αὐτό καφεκόκκινο μέ τεφροκύανα, πλατιά, γραμμικά φῶτα, ἀνάμεσα σέ λεπτές γραμμές λευκότερες. Στενὸ τό πρόσωπο⁶, πλατὺ ἐπάνω, σφηνόσχημο τό γένι πού διαμορφώνει κύκλο στό πηγούνι. Ἡ Αἴγυπτι (Εἰκ. 7) εἰκονίζεται κατ' ἀριστερό κρόταφο. Τό μέτωπό της πολὺ χαμηλό, τό μάγουλο πλατὺ, ὠχρὸ μέ πολλές κανελιές, πλατιές ρυτίδες, ἡ μύτη χοντρή, γρυπὴ, τό στόμα ἀνοικτό μέ ἀραιὰ λευκὰ δόντια, τά μαλλιά τεφρά, ὁ λαιμός μα-

8

9

Εικ. 4. Λεπτομέρεια της τοιχογραφίας της Ἀγίας Θεοδοῦτης.

Εικ. 5. Λεπτομέρεια της τοιχογραφίας του ἁγίου Κοσμά.

Εικ. 6-7. Ἡ μετάδοση τῆς Θείας Μεταλήψεως στήν ὁσία Μαρία τήν Αἰγυπτία.

Εικ. 8. Ἡ κεφαλή τοῦ ὁσίου Ἐφραίμ τοῦ Σύρου.

Εικ. 9. Ἡ κεφαλή τοῦ Προδρόμου.

κρύς, τά γυμνά μέρη τοῦ σώματος κίτρινα μέ μακριές κανελιές τρίχες, τό ράκος πού φορεῖ κεραμιδί μέ κίτρινα γραμμικά φῶτα. Πάνω ἀπό τό κεφάλι της ἐπιγραφή: Ἡ ὁσία Μαρία. Οἱ φωτοστέφανοι εἶναι μικροί, περιβαλλόμενοι ἀπό πλατιά, κανελιά γραμμή. Τό πρόσωπο τῆς ἁγίας εἶναι ὁμολογημένα ἀποκρουστικῆς ἀσχήμιας, ρυτιδωμένο κατὰ τρόπο ἀνακαλοῦντα στή μνήμη παραστάσεις τοῦ τέλους τοῦ 12ου αἰ., στίς ὁποῖες μέ γραμμές περιγράφονται οἱ προεξοχές τῶν παρειῶν τοῦ προσώπου. Τό ἴδιο ὁμως παρατηρεῖται σέ μορφές καί τῆς γειτονικῆς Χρυσαφίτισσας (1290)⁷.

Στήν ανατολική στενή πλευρά παραστάδας (βλ. Εικ. 1) πού διαμορφώνεται στή νότια πλευρά τοῦ σπηλαίου, πάνω σε λευκό βάθος, διακοσμητικὴ ταινία ἀπό γωνίες μέ κλαδίσκους μελανές, ἐναλλασσόμενες μέ κόκκινες. Στήν παραστάδα Ὁ Ὁσίου Πατῆρ ἡμῶν Ἐφρὲμ ὁ Σύρος (Εικ. 8), εὐγενικὴ μορφή μέ γένι κοντό⁸, μαλλιά κοντά σέ βάθος τεφρόλευκο πρὸς τό σταρόχρωμο, μέ γραμμές λευκές καί σκιές καστανές, μέ δυό στρογγυ-

6. Τώρα κατεστραμμένο. Τό ἀσκητήριο εἶχα παλιότερα ἐπισκεφθεῖ τό 1955 καί τό 1959, ὡς ἐπιμελητὴς Μυστρά. Ἡ Ἐπιμελητεία τότε οὔτε διέθετε συνεργεῖο συντηρητῶν οὔτε ἦταν ἐφικτό νά ἐπιτύχει ἀπὸ τὴν Κεντρικὴ Ὑπηρεσία Ἀναστήλωσης τοῦ Ὑπουργείου ἀποστολὴ συντηρητῶν. Ὅταν τελευταῖα, τό 1988, ἐπισκέφθηκα τό μνημεῖο, διαπίστωσα πὺς ἡ φθορά ἔχει προχωρήσει καί, ἐπὶ πλέον, οἱ τοιχογραφίες ἔχουν καλυφθεῖ ἀπὸ πολλὴ μουντζούρα, ὥστε ἀρκετές δέν διακρίνονται. Γι' αὐτό καί οἱ περιγραφές τῶν, βασιζόμενες στίς παλιές μου σημειώσεις, εἶναι πιὸ ἐκτενεῖς ἀπὸ ὅ,τι θά ἤθελα. Ἄς σημειωθεῖ ἐπίσης ὅτι ἡ στενότητα τοῦ χώρου δέν μοῦ εἶχαν ἐπιτρέψει νά φωτογραφίσω ὁλόσωμους τοὺς ἁγίους.

7. Ὅπως π.χ. στὸν Ἅγιο Νίκωνα τὸν Μετανοεῖτε, Ν. Β. Δρανδάκης, Παναγία ἡ Χρυσαφίτισσα (1290), Πρακτικά Α' Τοπικοῦ Συνεδρίου Λακωνικῶν Μελετῶν, Ἀθῆναι 1983, πίν. Δ', εἰκ. 39. Βλ. ὁ.π. καί στὸν ἅγιο τῆς εἰκ. 38.

8. Διαφέρει ἡ περιγραφή τοῦ Ἐφραίμ στή μεταγενέστερη Ἑρμηνεία τῶν ζωγράφων ὡς γέροντος σπανοῦ μέ λίγα γένια, Α. Παπαδόπουλος-Κεραμεύς, Διονυσίου ἐκ Φουρνᾶ, Ἑρμηνεία τῆς ζωγραφικῆς τέχνης, Ἐν Πετροπόλει 1909, σ. 164. Καί στό Μηνολόγιο τοῦ Βασιλείου (Il Menologio di Basilio II (cod. Vaticano greco 1613), II. Tavole, Torino 1907, μικρογραφία τῆς σ. 354, 28 Ἰανουαρίου, παριστάνουσα τὴν Κοίμησιν τοῦ ὁσίου) ὁ Ἐφραίμ εἰκονίζεται λευκός πρεσβύτες, ἀκάλυπτος τὴν κεφαλὴ, μέ κοντά μαλλιά καί βραχὺ γένι σάν μούσι.

Εἰκ. 10. Ἡ κεφαλὴ τοῦ ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στρατηλάτη.

λους καστανούς θυσάνους πάνω ἀπὸ τὸ μέτωπο. Τὸ πρόσωπο ὠχρό καὶ οἱ σκιές του καστανές —ἀριστερά τῆς μύτης ἡ σκιά ἐρυθρωπὴ— τὰ συμπίεσμένα πάνω καὶ κάτω μάτια καστανέρυθρα, τὰ μάγουλα ἰσχνά, τὰ χεῖλη κόκκινα. Γύρω στὸ λαιμὸ συνεπτυγμένη βαθυκύανη, ὑπότεφρη καλύπτρα, καφεκόκκινος ὁ μανδύας, κίτρινος ὁ χιτῶνας, βαθύχρωμος ὁ ἀνάλαβος. Μὲ τὸ δεξιὸ χέρι ὁ ἅγιος κρατεῖ λεπτὸ, λευκὸ σταυρό. Τὰ φῶτα, ὠχρόλευκες γραμμὲς πού πλαισιώνουν τὰ πτερύγια τῆς μύτης, τὰ συναντᾶμε σὲ πρόσωπα τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Κροκεῶν (1286)⁹ καὶ τοῦ Ἁγίου Βασιλείου κοντὰ στὴ Γέφυρα τῆς Ἄρτας (β' μισό 13ου αἰ.)¹⁰.

Στὴ δυτικὴ πλευρὰ τῆς παραστάδας μετωπικός ὁ Πρόδρομος (Εἰκ. 9) μὲ φωτοστέφανο πού ἐκοσμεῖτο μὲ ἔξεργο, πιθανῶς ἐλικοειδὴ βλαστό. Ὡχρα ἡ ἐπιδερμίδα, ὠχρόλευκες γραμμὲς τὰ φῶτα, κανελί, κοκκινωπὸ τὸ τρίχωμα, ἐπίμηκες τὸ πρόσωπο. Ἡ τοιχογραφία εἶναι πολὺ μαυρισμένη ἀπὸ τὴν καπνία τῶν κεριῶν, καθὼς καὶ ἡ παράπλευρη μορφή, στὸ νότιο τοῖχο, τῆς μητέρας προφανῶς τοῦ Βαπτιστῆ ἁγίας Ἑλισάβετ μὲ τὸ βαθύχρωμο μαφόρι. Ἡ θέση πού εἶναι ζωγραφισμέ-

Εἰκ. 11. Ἡ κεφαλὴ τοῦ ἁγίου Νικολάου.

νος ὁ Πρόδρομος δείχνει πὼς ἐπεῖχε θέση λατρευτικῆς εἰκόνας. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ φωτοστέφανός του ἦταν πιὸ φροντισμένος¹¹. Πάντως φωτοστέφανοι μὲ ἔξεργο ἢ ἐμπέστο διάκοσμο ἔχουν ἐπισημανθεῖ κοντὰ στὸ 1300 σὲ βυζαντινὲς τοιχογραφίες τῆς Μεσσηνιακῆς Μάνης, στοὺς Ταξιάρχες τῆς Σαϊδόνας καὶ στὸν Ἅγιο Πέτρο τῆς Μεγάλης Καστάνιας¹².

Ταινία σὲ κεραμιδί χρῶμα χωρίζει τὴν ἁγία Ἑλισάβετ ἀπὸ τὸν ἅγιο Γεώργιο, νέο, ἀγένειο, μὲ στέφος, στρογγυλοπρόσωπο μὲ κατσαρά μαλλιά σὲ κανελί βάθος πού δηλώνονται μὲ κύκλους σὲ τεφρολαδί χρῶμα. Τὸ πρόσωπο εἶναι ἐξίτηλο. Ὁ ἅγιος κρατεῖ τὸ ἀκόντιο λοξό, μπροστὰ στὸ δεξιό ὄμο.

Πλαί του, χωρὶς διαχωριστικὴ ταινία σώζεται ὁ ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στρατηλάτης (Εἰκ. 10). Φαίνεται πὼς σὲ κάθε διάχωρο πλαισιωμένο ἀπὸ διαχωριστικὲς ταινίες εἰκονίζονταν δύο ἅγιοι. Ὁ Θεόδωρος φορεῖ κι ἐκεῖνος ὁμοιο στέφος ἀπὸ μιὰ σειρά λευκῶν λίθων, οἱ ὅποιοι διαμορφώνουν στὸ μέσο τῆς σειρᾶς ἀκτινωτὸ ἡμικύκλιο. Τὸ γένι εἶναι ἀρκετὰ μακρὸ, κατσαρὸ μὲ δύο ἄκρες σὲ χρῶμα κανελί, με φῶτα τεφρά. Τὸ μουστάκι εἶναι στενὸ, μακρὸ, κατευθυνόμενο πρὸς τὰ κάτω. Μὲ

τό δεξιό χέρι κρατεί ὀρθοῖ ἀκόντιο, ἔξω ἀπὸ τὸ περίγραμμα τοῦ σώματος. Ὁ χιτῶνας εἶναι σέ χρῶμα κερασί μέ κίτρινα περικάρπια, ὁ μανδύας βαθύτεφρος, πορπούμενος κάτω ἀπὸ τὸ λαιμὸ λοξὰ πρὸς τὸ δεξιὸ ὦμο. Μὲ τὸ δεξιὸ χέρι ὁ ἅγιος κρατεῖ τὴν ἄκρα τοῦ μανδύα πού ξεπροβάλλει ἀπὸ τὴ δεξιὰ λαγόνα. Τὸ τμήμα τὸ κάτω ἀπὸ τὸ χέρι, σχηματοποιημένο, μοιάζει μέ σακίδιο. Ὁ θώρακας διαγράφει κάτω εὐθεία γραμμὴ ὀριζόμενος ἀπὸ σειρὰ μαργαριταριῶν. Οἱ ὁμοιόχρωμες πρὸς τὸ χιτῶνα κάλτσες εἶναι κατάκοσμες μέ κίτρινους σταυρούς ἢ ἀριστερή καὶ ἡ ἄλλη μέ βλαστούς, πού θυμίζουν κοσμήματα ἐνδυμάτων τῆς Χρυσοφίτισσας (1290). Ὁ ἅγιος ἀξιοπρόσεκτη ἢ διαφορὰ τοῦ διακόσμου στίς κάλτσες τῶν δύο ποδιῶν, ἡ ὁποία προδίδει ἀγάπη πρὸς τὰ στολίδια λαϊκοῦ τεχνίτη. Διαχωριστικὴ ταινία χωρίζει τὸν ἅγιο Θεόδωρο ἀπὸ ἄλλον, ἐξίτηλο στρατιωτικὸ ἅγιο, ὁ ὁποῖος κρατεῖ κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο τὸ ἀκόντιο.

Δυτικότερα στὸν καμαροσκέπαστο χώρο οἱ ἅγιοι Νικόλαος (ἀπὸ τὰ ἀριστερά), Ὁ Ἄνδρέας ὁ «διὰ Χριστὸν σαλὸς» καὶ ὁ προφήτης Ὁ Ἡλίας.

Τὴν ἐπιδερμίδα τοῦ ἁγίου Νικολάου (Εἰκ. 11) ἀποδίδει ὠχρα, τὰ φῶτα τῆς ὠχρόλευκες γραμμές, τὰ περιγράμματα, τίς σκιές, τὰ χαρακτηριστικὰ κόκκινο πρὸς κανελί, τὸ τρίχωμα τεφρόλευκο μέ πολύ λεπτές λευκές γραμμές. Ὁ ἅγιος φορεῖ φαιλόνη κεραμιδὴ πρὸς κερασί, στιχάρι κυανότεφρο, κιτρινωπὸ μέ λευκές ἀκτινωτές γραμμές ὡς φῶτα, πού ξεκινοῦν ἀπὸ πλατιά ἐπιφάνεια κατὰ τὸ δεξιὸ γόνατο· μπροστὰ στὸ ἀριστερό πόδι τὰ φῶτα διαμορφώνουν ἐνάλληλες γωνίες. Τὸ κίτρινο ἐπιγονάτιο, ρομβόσχημο μέ ἐλαφρά καμπύλες πλευρές, στολίζει δικτυωτὸ πλέγμα μέ σταυρούς. Μὲ τὸ ἀριστερό χέρι κρατεῖ ἀνοικτὸ εὐαγγέλιο· στίς σελίδες του πολὺ ἀνορθόγραφος ὁ μακαρισμός (Ματθ. 5.3): *Μακαριῖ πτωχὴ το πνευματι οτι αὐτὸν εστην η βασιλῖα η τῶν ου(ρανῶν)*. Τὸ μαξιλάρι τοῦ θρόνου εἶναι κεραμιδί μέ κίτρινα, κωνικά κατάκοσμα ἄκρα. Τὸ ἐρεισίνωτο ἔχει πλαῖσιο κίτρινο διάλιθο, πού συγκρατεῖ λευκὸ ὕφασμα μέ μελανὰ στολίδια.

Ὁ ἅγιος Ὁ Ἄνδρέας (Εἰκ. 12), αὐστηρά γεωμετρικὴ μορφή, εὐλογεῖ μέ τὸ ἓνα χέρι καὶ με τὸ ἄλλο κρατεῖ εὐαγγέλιο¹³. Δεξιὰ τῆς μύτης ἡ σκιά ἔχει χρῶμα λαδί καὶ ἀριστερά ἐρυθρῶπο. Τὰ χαρακτηριστικὰ καὶ τὰ περιγράμματα εἶναι κανελιά. Ἀρκετές φορές πάνω στὸ κανελί φαίνεται γραμμὴ καστανή. Οἱ κόρες τῶν ματιῶν, ὅπως καὶ στοὺς ἁγίους Ὁ Εφραίμ καὶ Ὁ Ἡλίας, ἔχουν ἐξωτερικὰ καστανὸ κύκλο, μέσα εἶναι κανελοκόκκινες μέ ἱριδα καστανή. Τὸ τρίχωμα τοῦ ἁγίου Ὁ Ἄνδρέας λευκότεφρο, ὑποκύανο, ἀποδίδεται ἐπίπεδο. Ὁ λαιμός, ὅπως στὸν Ὁ Εφραίμ καὶ στὸν Ὁ Ἡλίας, ἔχει χρῶμα κεραμιδί ἢ κεραμιδί ὑπόχρο κάτω ἀπὸ τὸ γένι. Ὁ κεραμιδὴς χιτῶνας τοῦ Ὁ Ἄνδρέα ἔχει σκιές βαθύ-

Εἰκ. 12. Ὁ ἅγιος Ὁ Ἄνδρέας ὁ «διὰ Χριστὸν σαλὸς».

τερου χρώματος πρὸς τὸ καφέ καὶ φῶτα κίτρινες ἐπιφάνειες. Τὸ ἱμάτιο εἶναι καστανὸ μέ σκιές μελανές καὶ φῶτα λαδιά. Ἡ συμμετρία πού κυριαρχεῖ στὸ πρόσωπο Ὁ Ἄνδρέα τοῦ σαλοῦ θυμίζει τὸν προφήτη Ζαχαρία στὸν ὁμώνυμο ναὸ τῆς Λάγιας¹⁴ (τελευταῖο τέταρτο τοῦ 13ου αἰ.). Καὶ στή Λάγια τὸ πλάσιμο τῶν προσώπων εἶναι ἐνιαῖο.

9. Ν. Β. Δρανδάκης, Ὁ ἅγιος Δημήτριος Κροκεῶν (1286), ΔΧΑΕ, περ. Δ' - τ. ΙΒ' (1984), σ. 222, εἰκ. 24, 26.

10. Π. Βοκοτόπουλος, ΑΔ 27 (1972), Χρονικά, πίν. 397 β (ιεράρχης).

11. Ἡ Σοφία Καλοπίση-Βέρτη, Διακοσμημένοι φωτοστέφανοι σέ εἰκόνες καὶ τοιχογραφίες τῆς Κύπρου καὶ τοῦ ἑλλαδικοῦ χώρου, Πρακτικά Β' Διεθνούς Κυπριολογικοῦ Συνεδρίου, Β': Μεσαιωνικὸν τμήμα, Λευκωσία 1986, σ. 557, παρατηρεῖ πὺς οἱ διακοσμημένοι φωτοστέφανοι χρησιμοποιοῦνται σέ παραστάσεις πού συχνὰ ἐπέχουν θέση λατρευτικῶν εἰκόνων.

12. Ν. Β. Δρανδάκης, Ὁ ἅγιος Εὐσταθίου Μάνης, ΠΑΕ 1976, πίν. 166α καὶ 155β. Βλ. καὶ Σοφία Καλοπίση-Βέρτη, δ.π., σ. 6.

13. Ὁ Ἄνδρέας «ὁ διὰ Χριστὸν σαλὸς» (= ἀνόητος, ἡλίθιος) δέν ἀναφέρεται εἰς τὴν Ἑρμηνείαν τῆς ζωγραφικῆς.

14. Ἑρευνα στή Μάνη, ΠΑΕ 1978, πίν. 116β.

Ὁ προφήτης Ἡλίας (Εἰκ. 13) χωρίζεται ἀπό τούς δύο προηγούμενους, πού δέν ἔχουν μεταξύ τους τήν κεραμιδιά ταινία. Ὁ ἅγιος εὐλογώντας κρατεῖ μέ τό ἄλλο χέρι εἰλητό. Τό πρόσωπό του, ὅπως καί στούς δύο πρό αὐτοῦ, μονότονη ὥχρα, μέ φῶτα πλατιές λευκές γραμμές, τό τρίχωμα λευκό πρός τό σταρένιο. Καί στούς δύο, Ἀνδρέα καί Ἡλία, εἶναι χαρακτηριστικά τά διαφορετικά στόν καθένα σχήματα πού διαμορφώνουν στά μαλλιά των οἱ δέσμες τῶν λεπτῶν λευκῶν τριχῶν. Τά ἐνδύματα τοῦ Ἡλίου σέ τόνους κεραμιδί μέ καφέ σκιές καί πλατιά λαδιά φῶτα. Ἡ μηλωτή, ἐσωτερικά τεφρή μέ λευκές τρίχες, δένεται σέ κόμπο μπροστά στό στήθος. Οἱ μακροί πλόκαμοι τῆς κόμης τοῦ προφήτη Ἡλίου πέφτουν ἐπάνω στούς ὤμους, ὅπως οἱ πλόκαμοι τοῦ ἁγίου Ζαχαρία τῆς Λάγιας¹⁵. Στή Χρύσαφα πάντως προξενεῖ ἐντύπωση ὁ ἔντονα δισδιάστατος καί διακοσμητικός τρόπος μέ τόν ὁποῖο ἀποδίδονται τά μαλλιά καί στούς δύο τελευταίους ἁγίους.

Στό δυτικό ἄκρο τῆς βόρειας πλευρᾶς τοῦ σπηλαίου θά ἦταν ζωγραφισμένες δύο μορφές. Διασώζονται ἴχνη των.

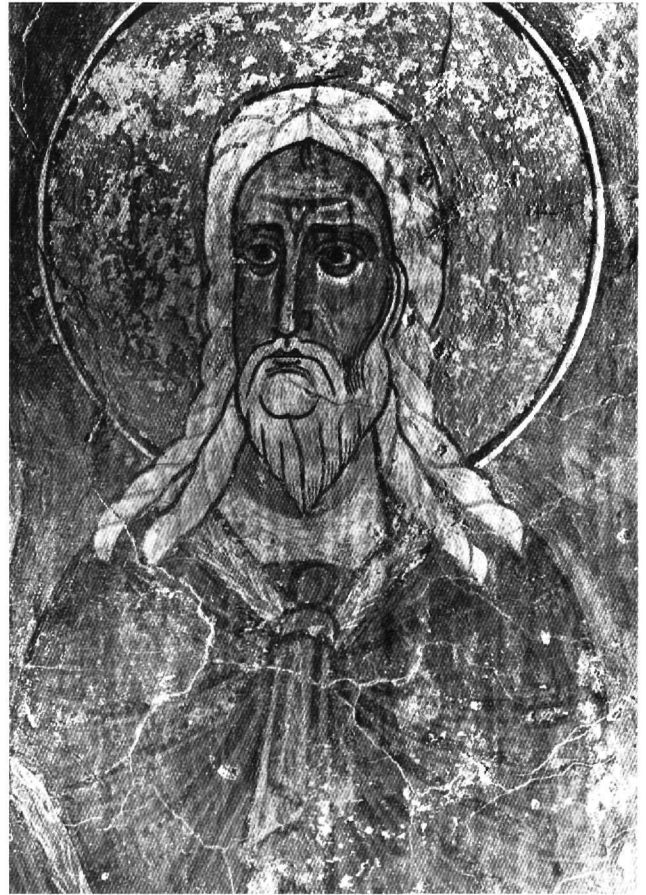
Τρίτη εἰκονίζοταν ἁγία ἀπό βασιλική γενιά, ἴσως ἡ ἁγία Ε(κατερίνη). Φορεῖ ψηλό διάλιθο στέμμα σχήματος ἀνεστραμμένου κολούρου κώνου μέ πρεπενδούλια, κεραμιδί αὐτοκρατορικό φόρεμα, κατάκοσμο ἀπό κίτρινα στολίδια, βαθυκύανη ζώνη, κίτρινο διάλιθο θωράκιο μέ σταυρόσχημο κόσμημα στό μέσο.

Δεξιότερα, σέ μισή στροφή πρός ἀριστερά, ἡ ἁγία Μαρίνα (Εἰκ. 14) μέ δέρμα ὥχρο καί χαρακτηριστικά σέ κανελί χρῶμα, σῶμα στενό, χιτῶνα τεφροκύανο μέ πολλά, λευκά φῶτα καί μαφόρι ἐρυθρό μέ ἐπίσης λευκά, γραμμικά φῶτα. Μέ τό δεξιό χέρι ὑψώνει σφυρί καί μέ τό ἄλλο ἀδράχνει ἀπό τά μαλλιά κεραμιδή φτερωτό διάβολο, πού στρέφει τήν κεφαλή πρός τήν ἁγία. Τό πρόσωπό του ἔχει ἀποξεσθεῖ. Ἀπό τό λαιμό του κατεβαίνουν πρός τά χέρια λευκές ἀλυσίδες.

Τό θέμα τῆς ἁγίας Μαρίας, πού κρατώντας, ὅπως ἐδῶ, μέ τό ἕνα χέρι ἀπό τά μαλλιά τόν Βεελζεβούλ μέ τό ἄλλο τόν σφυροκοπᾷ, ἔχει γιά πρώτη φορά σημειωθεῖ, ὅσο ξέρομεν ὥς τώρα, στόν Ἅγιο Μερκούριο Κερκύρας τό 1074-75 κι ἀπό τούς ἔπειτα βυζαντινοὺς χρόνους εἰκονίζεται πιό συχνά κατά τό 13ο αἶ.¹⁶

Πλαίι στήν ἁγία Μαρίνα ἄλλη ἁγία μέ θωράκιο καί στέμμα. Τό ἐνδύμα της ἐρυθρό, κατάκοσμο μέ κίτρινα στολίδια πού ἐγκλείουν σταυρούς.

Μετά τήν ἁγία διαχωριστική ταινία καί πιό πέρα μετωπικός ὁ ἅγιος Ἰωακείμ (Εἰκ. 15). Μέ τό δεξιό χέρι κι ἐκεῖνος εὐλογεῖ καί μέ τό ἄλλο κρατεῖ εἰλητό. Τό μουστάκι μαῦρο, λεπτό, τό γένι κοντό, τά μαλλιά πολύ κοντά, σέ κεραμιδί μέ πολύ ἀραιές τεφρές γραμμές. Ὁ μακροπρόσωπος ἅγιος μέ τά σχηματοποιημένα αὐτιά φορεῖ χιτῶνα βαθυκύανο καί ἱμάτιο κεραμιδί.

Εἰκ. 13. Ὁ προφήτης Ἡλίας.

Εἰκ. 14. Ἡ ἁγία Μαρίνα.

Είκ. 15. Ὁ ἅγιος Ἰωακείμ.

Είκ. 16. Ὁ ἀρχάγγελος Μιχαήλ.

Δεξιά του μετωπική ἁγία, προφανῶς ἡ Ἄννα. Σῶζεται μόνο τὸ κάτω μέρος τοῦ σώματος. Φαίνεται πὼς κρατοῦσε στὸ δεξί της χέρι τὴ μικρὴ Παναγία, ὅπως δεῖχνει κοντὰ στὸν ἀριστερό ὦμο τοῦ Ἰωακείμ σωζόμενο τμήμα μικροῦ φωτοστεφάνου, πάνω ἀπὸ τὸν ὁποῖο διατηρεῖται ἡ συντομογραφία *Μή(τη)ρ*. Ὁ χιτῶνας τῆς ἁγίας τεφρός, κατάκοσμος ἀπὸ λευκὸ δικτυωτὸ μέ μελανοὺς ἥλιους στοὺς διαμορφούμενους ρόμβους, τὸ μαφόρι ἐρυθρὸ μέ φῶτα ροδόχρωμες, παράλληλες πλατιές γραμμές καὶ σκιές καστανόμαυρες.

Μετά τὸν καμαροσκέπαστο χῶρο στὴ βορινὴ πάντοτε πλευρά, ἡ πρώτη μετωπικὴ μορφή ἁγίας (;) μέ τεφροκύανο κάλυμμα στὸ κεφάλι καὶ μανδύα κερασὴ μέ κίτρινη διάλιθη ταινία στίς ἄκρες, πορπούμενο στὸ μέσο τοῦ στήθους. Ἰσως εἶχε στὴ θέση τοῦ βραχίονα στρογγυλὸ ἐπίρραμμα. Μέ τὸ ἀριστερὸ κρατοῦσε λεπτὸ, λευκὸ σταυρὸ καὶ μέ τὴ δεξιά παλάμη, λοξὴ μπροστὰ στὸ στήθος, ἐδέετο.

Δεξιότερα, μετωπικός ὁ ἄρχων Μιχαήλ (Εἰκ. 16), κατεστραμμένος ἀπὸ τὸ στήθος καὶ κάτω. Ὡχρα μονότονη τὸ πλατὺ μέ φθορές πρόσωπο, λευκές ἐπιφάνειες τὰ φῶτα του. Τὰ μαλλιά ἀποδίδονται σὲ κανελί, βάθος μέ τεφρές πλατιές γραμμές κι ἀνάμεσά τους κίτρινα φῶτα. Οἱ βόστρυχοί των πέφτουν πίσω στὸν τράχηλο. Τὰ φτερά, διάλιθα στίς ἄκρες, ἔχουν ἐξωτερικὰ χρῶμα κανελί μέ κίτρινες ἀκτινωτές γραμμές καὶ ἐσωτερικὰ λευκοκύανο. Ἡ στολή, αὐτοκρατορικὴ, ἔχει χρυσά (κίτρινα) περιλαίμιο καὶ λῶρο, ταινία κατερχόμενη πρὸς τὰ κάτω ἀπὸ τὸ μέσο τῆς τραχηλιάς. Τὸ καφεκόκκινο ἔνδυμα, κατάκοσμο ἀπὸ κίτρινα στολίδια, εἶχε στίς χειρίδες στρογγυλὰ ἐπιρράμματα. Τὰ φῶτα κάτω ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Μιχαήλ καὶ στὸ ἐπάνω χεῖλος τοῦ στρογγυλοῦ προσώπου, πλατιές ἐπιφάνειες, ὅπως σημειώθηκε, τὰ συναντοῦμε στὴν Πλατυτέρα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου στὸ Βαθὺ Κισάμου Κρήτης (1284)¹⁷. Καὶ οἱ πτυχές τοῦ μαφορίου γύρω στὸ πρόσωπο θυμίζουν τὴν Πλατυτέρα.

Τὸν ἀρχάγγελο διαστέλλει ἀπὸ τὴ Βρεφοκρατούσα καὶ τὸ Σωτήρα διαχωριστικὴ ταινία. Στὴν Παναγία τὰ γράμματα *Μή(τη)ρ Θεοῦ ἢ ἐλεούσα* εἶναι ἔξεργα. Ὁ φωτοστεφάνος τῆς Θεοτόκου (Εἰκ. 17) περιβάλλεται ἀπὸ λευκὴ ὑποκύανη ταινία κατάκοσμη ἀπὸ σειρά ἐρυθρῶν σταυρῶν. Καὶ ἔχει ὑποστηριχθεῖ πὼς ὁ διά-

15. Ὁ.π.

16. P. Vocotopoulos, Fresques du XIe s. à Corfou, CahArch XXI (1971), σ. 161-162.

17. Klaus Gallas - Klaus Wessel - Manolis Borboudakis, Byzantinisches Kreta, München 1983, σ. 200, εἰκ. 150.

17

Εἰκ. 17. Παναγία Βρεφοκρατούσα ἢ Ἑλεούσα.

Εἰκ. 18. Ὁ Χριστός. Λεπτομέρεια τῆς παράστασης τῆς Εἰκ. 17.

Εἰκ. 19. Ὁ Σωτήρας.

Εἰκ. 20. Λεπτομέρεια ἀπὸ τὰ ἐνδύματα τοῦ προφήτη Ζαχαρία.

κοσμος αὐτός μιμεῖται τὴν τεχνικὴ τοῦ σμάλτου καὶ ἀπαντᾷ κυρίως τὸ 13ο αἶ.¹⁸

Τὸ ὠχρὸ πρόσωπο τῆς Θεομήτορος εἶναι φωτεινόν· τὸ λευκὸ του φῶς ἦπιο, ὥστε νὰ δημιουργεῖ τὴν ἐντύπωση ἐλαφρᾶς πλαστικότητος. Ἡ ὠχρα εἶναι πιὸ σκούρα κάτω ἀπὸ τὰ μάτια, ἐκατέρωθεν τῆς μύτης, στὸ πηγούνι, γύρω στὸ πρόσωπο. Τὰ χεῖλη εἶναι ἐρυθρά καὶ στὸ μέσο τῶν παρειῶν λεπτότατες ἐρυθρὲς γραμμὲς σχηματίζουν σάν κηλίδες. Τὸ μαφόρι εἶναι καστανοκερασί. Στὸ μέτωπο καὶ στοὺς ὤμους ἔχει ρομβόσχημο κόσμημα, κίτρινο πρὸς τὸ σταρένιο. Σταρόχρωμες καὶ οἱ τριπλὲς γραμμὲς στὶς ἄκρες του γύρω στὸ πρόσωπο. Ἡ Παναγία κρατεῖ, ὅπως στὸ κομνηνέιο ψηφιδωτὸ τοῦ ὑπερώου τῆς Ἀγίας Σοφίας¹⁹, μπροστά, στὸ μέσο τοῦ σώματος, χαμηλά, τὸ μετωπικὸ Χριστό, πού δέν διατηρεῖται τόσο καλά. Τὸ ἀριστερὸ τῆς χέρι ἀκουμπᾷ στὸν ἀντίστοιχο ὄμο του καὶ τὸ ἄλλο, τὸ μακροδάκτυλο δεξιό, στὸ γόνατο (Εἰκ. 18). Τὸ μαφόρι διαγράφει κάτω ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ ἐλλειπτικὴ καμπύλη σάν τμήμα δόξας. Τὸ πρόσωπό του μακρὸ καὶ πλατὺ, ἡ ἡλικία του τουλάχιστον ἐφήβου, τὰ μαλλιά καφέ μέ κίτρινα γραμμικά φῶτα, ὁ χιτῶνας λευκοκύανος, τὸ ἱμάτιο κα-

18

φέρυθρο, μέ λαδιὲς ἐπιφάνειες. Στὸ ἀριστερὸ χέρι ὁ μικρὸς Χριστὸς κρατεῖ εἰλητό.

Δεξιότερα, μετωπικός ὁ Σωτήρας (Εἰκ. 19) μέ τὸ πρόσωπο ἄρκετὰ πλατὺ, τὰ χεῖλη κόκκινα, τὰ μαλλιά καστανὰ πρὸς τὸ βυσσινί, χωρισμένα στὸ μέσο· οἱ τρίχες των δηλώνονται μέ τεφρὲς καὶ κίτρινες γραμμὲς. Τὸ γένι κάτω ἀπολήγει σὲ δύο τοῦφες. Μέ τὸ ἀριστερὸ χέρι ὁ Κύριος κρατεῖ διάλιθο εὐαγγέλιο. Τὸ ἕνα του ἐνδύμα εἶναι καστανέρυθρο μέ γραμμικά, κίτρινα φῶτα καὶ τὸ ἄλλο λευκόφαιο, ὑποκύανο.

Ἀνατολικά τοῦ Χριστοῦ κόσμημα σὲ λευκὸ βάθος ἀπὸ γραμμὲς μιά μελανὴ καὶ μιά κόκκινη πού διαμορφώνουν γωνίες μέ κλαδίσκους. Καὶ στὴ δυτικὴ πλευρὰ τῆς βόρειας παραστάδας πάλι σὲ λευκὸ βάθος ὁμοιοστὴ βάση του κόσμημα, ἂν καὶ τίς γωνίες σχηματίζει ἐλισσόμενος βλαστός.

Στὴ νότια πλευρὰ τῆς παραστάδας χαμηλά ὁ ἅγιος Ζαχαρίας ὁλόσωμος, μετωπικός, μέ λευκὸ τρίχωμα, ὑπότεφρο μέ κανελιὲς σκιές. Δυὸ του βόστρυχοι πέφτουν στὸν κάθε ὄμο. Τὸ γένι σφηνόσχημο. Στὴν κορυφὴ τῆς κεφαλῆς τὸ προφητικὸ πιλίδιο. Τὸ ἀριστερὸ χέρι τοῦ ἁγίου, σκεπασμένο μέ τὸ μανδύα, κρατεῖ λι-

19

βανωτίδα και τό άλλο αίωρεϊ θυμιατήρι, πού έχει τρεῖς άλυσίδες. Ὁ προφήτης φορεῖ λευκό χιτώνα και πάνω του χιτωνίσκο, ὁ ὁποῖος φθάνει ὡς τά γόνατα, κυανό-μαυρο κατάκοσμο μέ ὠχρές ἐλλείψεις γεμάτες ἀπό ὁμοιόχρωμες ἑλικες (Εἰκ. 20). Ὁ χιτωνίσκος περατῶνεται σέ κίτρινη ταινία, κοσμούμενη ἀπό ἐλικοειδή βλαστό σέ κανελί κι ἔχει ζώνη διάλιθη. Ὁ μανδύας τοῦ Ζαχαρία πορπώνεται στό μέσο τοῦ στήθους κι ἔχει χρώμα ἀνοικτό σπόρων ροδιοῦ μέ ὠχρόλευκα, ὑπότεφρα φῶτα και βαθύχρωμες καφέ σκιές.

Πιό πάνω εἰκονίζεται ὁ στυλίτης Συμεών μέ τίς παλάμες μπροστά στό στήθος στραμμένες πρὸς τό θεατή. Μεταξύ τῶν φρυδιῶν τό φῶς διαγράφει ὕψιλον και κάτω ἀπό τό ἀριστερό μάτι λευκές γραμμές και κηλίδες. Τό γένι τοῦ ἀσκητῆ εἶναι βραχύ και στρογγυλό σέ βάθος ὠχρόλευκο. Τό κουκούλι βαθυκύανο μέ τεφρόλευκα, γραμμικά φῶτα και ὁ μανδύας καφεκόκκινος. Ἀπό τό κουκούλι ξεπροβάλλει στό μέσο τοῦ μετώπου θύσανος μαλλιῶν σέ σχῆμα γλώσσας. Τά κάγκελα εἶναι ἀραιά, κίονας δέν διακρίνεται, μόνο μέρος τοῦ κιονοκράνου.

Ἀνατολικότερα, κάτω μίμηση ὀρθομαρμάρωσης, γραμ-

20

μές και ταινίες κυματοειδεῖς ἐρυθρές, ἐναλλασσόμενες μέ βαθυκύανες.

Ἐπάνω, χωρίς διαχωριστική ταινία, δύο ὁλόσωμοι ἅγιοι. Ἀριστερά ἡ ραδινή μορφή τοῦ ὁσίου Νίκωνα τοῦ Μετανοεῖτε. Ἀκάλυπτη ἡ κεφαλή, κανελιά τά μαλλιά, πολύ κοντό, λεπτό τό μουστάκι, βραχύτατο, στρογγυλό τό γένι, σιένα ὁ χιτώνας, σκούρος, πρασινότεφος ὁ ἀνάλαβος, καφεκόκκινος ὁ μανδύας. Καί μέ τίς δύο παλάμες πρὸς τό θεατή δέεται²⁰. Δεξιά νέος, ἀγένειος στρατιωτικός ἅγιος μέ κοντά μαλλιά και ἐξίτηλο πρόσωπο, σέ ἐλαφρά πρὸς τά δεξιά στροφή. Ἐξω τοῦ περιγράμματος τοῦ σώματος κρατεῖ χαμηλά μέ τό δεξιό χέρι ὄρθιο τό ἀκόντιο. Μέ τό άλλο συγκρατεῖ κοντά στό πόδι ὄρθια ἀσπίδα σέ χρώμα σιένα, κατάστικτη ἀπό λευκές κηλίδες. Φορεῖ κεραμιδή

18. Βλ. Σοφία Καλοπίση-Βέρτη, ὁ.π., σ. 559, σημ. 35.

19. A. Grabar-A. Skira, *La peinture byzantine*, Genève 1953, εἰκ. σ. 99.

20. Ἡ παράσταση τοῦ ὁσίου ἄς προστεθεῖ στίς μνημονευόμενες στό βιβλίο τοῦ Ὁδυσσέα Λαμπΐδη, Ὁ ἐκ Πόντου ὁσιος Νίκων ὁ Μετανοεῖτε, Ἀθήναι 1982, σ. 436-437.

χιτώνα με καφέ γραμμικές σκιές, πτυχούμενο μεταξύ τῶν ποδιῶν, κίτρινο θώρακα κατάκοσμο, ζώνη πού ἔδενε στή μέση, μανδύα μακρό, ὠχρότεφρο με λευκές παράλληλες γραμμές ὡς φῶτα, δεμένο σέ κόμπο κοντά στοῦ δεξιό ὦμο, κάλτσες σέ καστανοβυσσινί, κατάκοσμες με τεφρούς ρόμβους, οἱ ὁποῖοι περικλείουν τρίφυλλο. Τά ὑποδήματα, σάν ταινίες πού δένονται χειλωμένες ἐπάνω, ἔχουν βαθύχρωμες κανελιές σκιές καί ρόδινα, ὑπόλευκα φῶτα. Ἀπό τό δεξιό μηρό προβάλλει ἐκ τῶν ὀπισθεν καστανοβυσσινιά θήκη ξίφους. Σέ δεύτερη ζώνη τώρα —στήν ἐπικλινή ὀροφή, κοντά στοῦ ἱερό, πάνω ἀπό τόν ἅγιο Κοσμά τοῦ νότιου τοῖχου— μετωπικός με τίς παλάμες πρὸς τό θεατή, ὁ ἅγιος Εὐθύμιος, τοιχογραφία μαυρισμένη καί ἐτοιμόρροπη. Τά μαλλιά κοντά, τό γένι μακρό καί στενό σάν ρίζα, χωρισμένο στοῦ μέσο, ὠχρόλευκο με κανελιές σκιές, ὁ χιτώνας μελής, ὁ μανδύας σέ σκοῦρο κεραμιδί, ὁ ἀνάλαβος τεφροκύανος, ὑπόλευκος.

Δεξιά τοῦ ἁγίου τό κονίαμα ἔχει καταπέσει καί διακρίνεται ἡ τοιχογραφία ἀρχαιότερου στρώματος, γιά τήν ὁποία ἤδη ἔγινε λόγος. Δεξιότερα, στοῦ δεύτερο στρώμα, ὁ ἅγιος Προκόπιος νέος, ἀγένειος με αὐγόσχημο, πλατύ, ἐξίτηλο πρόσωπο, κανελί, λεπτό περίγραμμα καί πιό μέσα, ἄν δέν γελιέμαι, στενή, πράσινη σκιά. Τά χαρακτηριστικά εἶναι σέ χρῶμα κανελί. Τά μαλλιά, σέ βάθος σιένα με κανελιές σκιές καί κίτρινα φῶτα, κατεβαίνουν κυματιστά πιό κάτω ἀπό τά αὐτιά. Φορεῖ κίτρινο χιτώνα πού σκεπάζει τά γόνατα κι ἔχει σειρά λευκῶν λίθων κοντά στήν παρυφή τήν κοσμουμένη με κανελί ἐλικόφυλλο. Κίτρινος εἶναι ὁ φολιδωτός θώρακας, καφεκόκκινος ὁ μακρός μανδύας, ὁ πορπούμενος κοντά στοῦ δεξιό ὦμο. Τμήμα τοῦ πού πέφτει πίσω, συμμαζεμένο προβάλλει κάτω ἀπό τόν ἀριστερό βραχίονα. Οἱ κάλτσες εἶναι βαθυκύανες, κατάκοσμες με λευκά σταυρουλάκια, πού ἴσως βρίσκονταν μέσα σέ ρόμβους τεφροῦ δικτυωτοῦ πλέγματος, καί τά ὑποδήματα ταινίες κίτρινες-κανελιές. Με τό ἀριστερό χέρι ὁ ἅγιος μπροστά στήν ὀσφύ κρατεῖ ξίφος λοξό πρὸς τά ἔξω καί με τό ἄλλο ἀκόντιο. Πλαί τοῦ διαχωριστική ταινία.

Δυτικότερα τό *Γενέθλιον τοῦ Ηρόδου*. Ἀριστερά σέ στάση $\frac{3}{4}$ πρὸς τά δεξιά ἢ Σαλώμη. Τήν ἀκάλυπτη κεφαλή της με τό ἐξίτηλο πρόσωπο στρέφει πρὸς τά ὀπίσω. Στοῦ κεφάλι βαστάζει στρογγυλό σκεῦος, εὐρύ, κατάκοσμο ἐξωτερικά, με μικρή βάση, βαθύ, πού περιέχει τήν κεφαλή τοῦ Ἰωάννη. Τό σῶμα της ψηλό καί στενό. Φορεῖ κεραμιδί, στενό φόρεμα, πού η παρυφή τοῦ ἐγγίζει τό ἔδαφος καί πίσω σάν νά ἔχει οὐρά. Τήν ὀσφύ περιβάλλει πολύ στενή διάλιθη ζώνη, σάν σχοινί, τῆς ὁποίας τό ἄκρο μπροστά, κατά τό μέσο τοῦ σώματος, πέφτει ὡς κάτω. Οἱ μανίκες στενές καί μακρές, τά περικάρπια τεφρά, κατάκοσμα. Ἀπό αὐτά ξε-

Εἰκ. 21. Ἡ Παναγία. Λεπτομέρεια τῆς Γεννήσεως.

προβάλλει κρεμάμενο μακρό ὕφασμα, προφανῶς χειρίδα ἐσωτερικοῦ ἐνδύματος, πού καλύπτει τή ράχη τοῦ ἀφημένου κάτω ἀριστεροῦ χεριοῦ. Ἀπό τό ἄλλο χέρι, καθὼς αὐτό εἶναι ὑψωμένο, τό ὕφασμα κυματίζει πρὸς τά πάνω²¹. Δεξιά τῆς κεραμιδί οἰκοδόμημα με ἰσόδομο κάτω τοῖχο καί με στέγη ἐπίπεδη, πάνω στήν ὁποία λευκό ὕφασμα. Ὁ ἰσόδομος τοῖχος τελειώνει ἐπάνω σέ κατάκοσμο γεῖσο. Μπροστά στοῦ κτίριο τραπέζι στρωμένο με κεραμιδί τραπεζομάντιλο πού ἔχει λευκά ἢ κίτρινα φῶτα καί βαθυκάστανες σκιές, ραμμένο ἔτσι ὥστε νά σχηματίζει κάτω σουρωτές γλῶσσες. Πάνω στοῦ τραπέζι μαυρομάνικο μαχαίρι, δύο ποτήρια με ψηλά πόδια, ψωμάκια καί στοῦ μέσο σουπιέρα λευκορρόδινη με ἐλικοειδή λευκό βλαστό στήν κοιλιά καί ραβδωτό πόδι, περιέχουσα φαγητό ἴσως ἀπό ἄρνι. Πίσω ἀπό τό τραπέζι, σέ ἔδρανο με μαξιλάρι χωρίς ἐρεισίνωτο, κάθονται τρεῖς ἄνδρες συζητοῦντες. Ὁ πρῶτος ἀριστερά, νέος με βραχύ γένι ἀπολήγον κάτω σέ γλωσσόμορφους θυσάνους, ἐπιθέτει τό ἀριστερό χέρι στοῦ χεῖλος τοῦ τραπεζιοῦ καί τό ἄλλο ὑψώνει μπροστά στοῦ στήθος, καθὼς τό βγάζει κάτω ἀπό τό καστανό ἱμάτιό του με τό δικτυωτό, τεφρό, διακοσμητικό πλέγμα. Μέσα στοῦς ρόμβους τοῦ πλέγματος διπλές γωνίες με στιγμή καί στά σημεία ἐπαφῆς τῶν ρόμβων λευκές κηλίδες. Ὁ δεύτερος, νέος κι αὐτός με σφηνόσχημο γένι καί λίγο μακριά μαλλιά, εἶναι κατά $\frac{3}{4}$ στραμμένος

Είκ. 22. Τό Λουτρό. Λεπτομέρεια τῆς Γεννήσεως.

πρός τόν πρῶτο. Φοροῦν καί οἱ δύο στό κεφάλι περιέργα, λευκά μέ τεφρές καί καστανές σκιές καλύμματα, σάν σαρίκια²² σφιγμένα μέ ταινία στό μέσο καί φουσκωτά, πτυχωτά στά πλάγια. Ὁ δεύτερος ἔχει ἀνοιχτόχρωμο χιτώνα μέ κατάκοσμη τραχηλιά καλύπτουσα τούς ὤμους καί κεραμιδῇ μανδύα μέ ταβλίο. Καί ὁ τρίτος εἶναι νέος, ἀγένειος, μέ ὁμοιο κάλυμμα στό κεφάλι. Τά μαλλιά καί τῶν τριῶν, κανελιά μέ κίτρινα φῶτα, μοιάζουν μέ τά μαλλιά τοῦ ἁγίου Προκοπίου. Ὁ τρίτος ἐπιθέτει τό ἀριστερό χέρι στό τραπέζι καί μέ τό ἄλλο κρατεῖ μπροστά στό στήθος λευκό μαντίλι μέ κόκκινες λοῦρες. Ὁ χιτώνας του κυανότερος μέ πολλά λευκά φῶτα καί κίτρινη, κατάκοσμη τραχηλέα, ὁ πορπούμενος μανδύας του διακοσμημένος μέ ρόμβους ἀπό διπλές τεφρές γραμμές πού περικλείουν λευκοῦς λίθους καί κίτρινο κόσμημα, κύκλο μέ κεραῖες βαλμένες σταυρωτά καί μέσα στόν κύκλο λίθο λευκό.

Δυτικότερα, πολύ μαυρισμένη ἡ Ἀποτομή. Ἀριστερά ἐπιπεδόστεγο κτίριο καί μπροστά του στρατιώτης σέ μισή πρός τά δεξιὰ στροφή ὑψώνει σπάθη. Στά πόδια του σκεῦος μέ τήν κεφαλὴ τοῦ Προδρόμου. Δεξιὰ οἰκοδόμημα μέ κωνικὴ στέγη. Κάτω ἀπὸ αὐτήν, σέ ἐρυθρό βάθος, τόξο διακοσμημένο μέ τεφρόλευκα στολίδια. Κάτω ἀπὸ τό τόξο σκύβει κατ' ἀριστερό πλευρό τό ἀποκεφαλισμένο σῶμα τοῦ Ἰωάννη, λεπτό

καί μακρόκορμο, μέ ποδήρη χιτώνα, πού ἡ πτυχολογία του θυμίζει 12ο αἰ.²³ Προβάλλει τό ἀριστερό πόδι καί δέεται.

Ἡ παράσταση παρουσιάζει δύο παράδοξα: ἐνῶ ἡ κεφαλὴ τοῦ ἁγίου ἔχει ἀποκοπεῖ καί ἤδη εἶναι ἀποτεθειμένη στό σκεῦος, ὁ δῆμιος ὑψώνει τή μάχαιρα. Μήπως γιατί βλέπει τό ἄλλο παράδοξο, νά στέκει ἀκόμη στά πόδια του τό ἀποκεφαλισμένο σῶμα; Γιά τό δεύτερο αὐτό θέμα ἔχει κάνει λόγο ὁ μακαρίτης Ξυγγόπουλος ἐξετάζοντας ἄλλη, ὁμοία σκηνή²⁴.

Ξαναγυρίζοντας στό βορινό τοῖχο βλέπομε πάνω ἀπὸ τήν ἁγία Μαρίνα καί τόν Ἰωακείμ τή Γέννηση τοῦ

21. Κατά τόν Ἀ. Ξυγγόπουλο (Σαλῶμη (:), ΕΕΒΣ ΙΒ' (1936), σ. 269) οἱ μακρές χειρίδες χαρακτηρίζουν τήν ἐνδυμασία τῶν ὀρχηστρίδων.

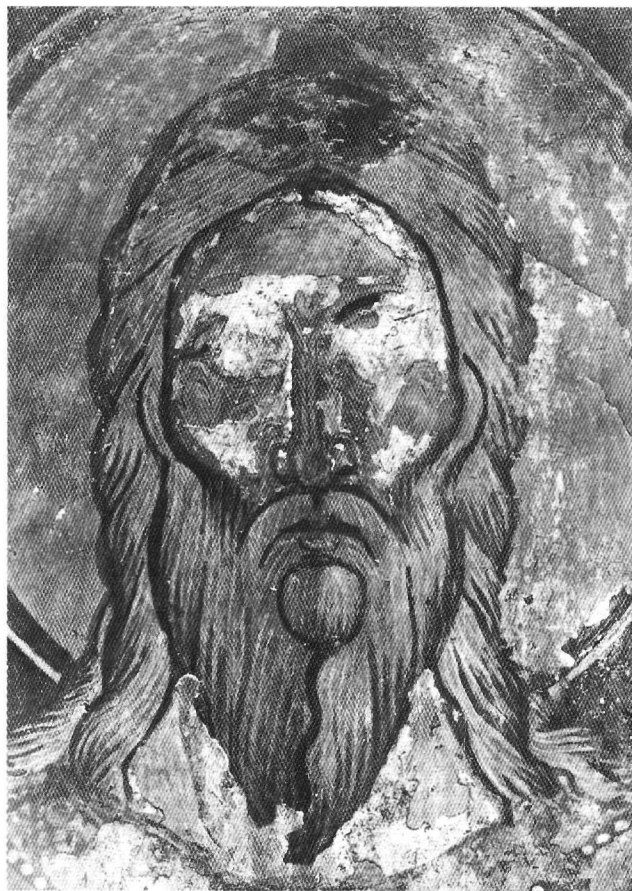
22. Σαρίκι φουσκωτό, ἀλλ' ὄχι σφυγμένο στό μέσο, φορεῖ κατὰ τό τρίτο τέταρτο τοῦ 13ου αἰ. ὁ δωρητής Βασίλειος στόν Ἅγιο Γεώργιο τῆς κοιλάδας τοῦ Περιστρέματος (N. et M. Thierry, Nouvelles églises rupestres de Cappadoce, Paris 1963, πίν. 94 καί σ. 203, εἰκ. 49).

23. Τό ἴδιο παρατηρεῖται καί στό χιτώνα τοῦ Προδρόμου πάλι σέ σκηνή Ἀποτομῆς στό ναό τῆς γειτονικῆς Χρυσაφίτισσας, Ν. Β. Δρανδάκης, Παναγία ἡ Χρυσάφίτισσα, ὁ.π. (ὑποσημ. 6), σ. 357.

24. Ἀ. Ξυγγόπουλος, Αἱ τοιχογραφίαι τοῦ καθολικοῦ Μονῆς Προδρόμου παρά τὰς Σέρρας, Θεσσαλονίκη 1973, σ. 42-43. Ὁ Ξυγγόπουλος μνημονεύει παραδείγματα τῆς λεπτομέρειας ἀπὸ τό 14ο αἰ. καί παραθέτει τή γνώμη του γιά τήν προέλευσή της.

Χριστοῦ. Ἡ Παναγία (Εἰκ. 21), μέ κυανό χιτώνα καί ἐρυθρό μαφόρι, εἶναι ξαπλωμένη σέ ἐρυθρή στρωμνή στηρίζοντας μέ τό ἀριστερό χέρι τό μάγουλο. Κάτω εἰκονίζεται τό Λουτρό (Εἰκ. 22). Ἡ μαμμή φορεῖ κερασή χιτώνα καί λευκή μαντίλα μέ μαῦρα ξόμπλια, ἡ ὁποία περιβάλλει τό κεφάλι· ἡ μιά της ἄκρα πέφτει στόν ὦμο καί ἡ ἄλλη τυλίγεται σάν σαρίκι πάνω ἀπό τό μέτωπο. Τό μεγάλο, μακρό πρόσωπό της ὡχρα μέ χαρακτηριστικά σέ κερασί καί λίγα, πλατιά λευκά φῶτα· ἡ μύτη μεγάλη. Ὁ χιτώνας τῆς Σαλώμης εἶναι κυανός. Τά χέρια της σκεπασμένα μέ ἐρυθρό ὕφασμα κρατοῦν καί ἀδειάζουν λευκή κανάτα. Ἡ λεκάνη μαργαριτοκόσμητη, τό νερό βαθυκύανο. Ὁ Χριστός μακροπρόσωπος μέ πλατιά γνάθο σέ ἡλικία ἐφήβου, σχεδόν μετωπικός μέ ὄρθιο τόν κορμό, ἐκτείνει τό ἀριστερό χέρι ἐνῶ τό ἄλλο καμπτόμενο κρατεῖ ἡ μαμμή ἀπό τόν καρπό. Τό ἄλλο της χέρι ἀπλώνει πρὸς τό στήθος τοῦ Ἰησοῦ. Ἐπάνω δεξιὰ σκηπτροφόρος ἄγγελος μέ λευκό χιτώνα, ἐρυθρό ἱμάτιο, καστανέρυθρα φτερά μέ κίτρινα φῶτα σέ σχῆμα ψαροκόκαλου ἀπευθύνεται σέ βοσκοπούλο πού παίζει αὐλό. Κατά τά ἄλλα ἡ τοιχογραφία εἶναι κατεστραμμένη. Ἀλλοῦ ἔχω παρατηρήσει πὼς τά φῶτα σέ σχῆμα ψαροκόκαλου στά φτερά τῶν ἀγγέλων εἶναι συνηθισμένα τό 13ο αἰ.²⁵

Ἀπέναντι στή Γέννηση, δεξιὰ ὡς πρὸς τόν εἰσερχόμενο στό ναό, ἡ Ὑπαπαντή, χωρισμένη ἀπὸ τῇ Γέννηση κατὰ τό κλειδί τῆς καμάρας μέ ταινία, στήν ὁποία λευκές γραμμές σέ βαθυκύανο βάθος διαμορφώνουν τετράγωνα ἐγκλείοντα λευκές κηλίδες. Ἡ προφήτις Ἄννα, ἐρυθροντυμένη στό δεξιό τμήμα τῆς σκηνῆς, κρατεῖ εἰλητό καί μπροστά της ὁ Συμεὼν μέ κυανό χιτώνα —τά φῶτα του λευκά— καί ἐρυθρό ἱμάτιο μέ σκεπασμένα τά χέρια βαστάζει τό Χριστό, στραμμένο πρὸς τῇ Θεοτόκο, πού ἐκτείνει πρὸς τό βρέφος τά χέρια φορώντας κυανό χιτώνα καί μαφόρι ἐρυθρό. Πλάι της, μπροστά σέ ἐρυθρό κτίριο, ὁ Ἰωσήφ, μέ χιτώνα χρώματος ἀνοικτοῦ ρόδινου καί κυανότεφρο ἱμάτιο, ἐκτείνει καί ἐκεῖνος τά χέρια. Στό μέσο τῆς σύνθεσης τράπεζα μέ μικρό, κίτρινο, κατάκοσμο πόδι, σκεπασμένη μέ καστανὴ ἐνδυτή, κατάστικτη ἀπὸ κίτρινα κοσμήματα μεταξύ τῶν ὁποίων σταυροί. Τὴν τράπεζα προστατεύει κιβώριο μέ τροῦλλο ἀπὸ ἐρυθρό μάρμαρο. Πιὸ μέσα, δεξιὰ, πάνω στήν ὀροφή, μεγάλη μνημειώδης, μαυρισμένη, κατεστραμμένη παράσταση κατὰ τό δεξιό της τμήμα. Ἀριστερά τρεῖς ἀνδρικές μορφές, μᾶλλον ἀπόστολοι, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ μεσαῖος μετωπικός. Μπροστά τῶν βαδίζει πρὸς τά δεξιὰ ὁ Χριστός μέ καστανό χιτώνα καί κυανό ἱμάτιο, προτείνοντας τό δεξιὸ χέρι σέ εὐλογία καί μέ τό ἄλλο, ριγμένο κάτω, κρατώντας εἰλητό. Καί ἡ ὀργάνωση τῆς σύνθεσης καί ἡ ἐπιγραφή *Ἡ Ἐγερσι* δείχνουν ὅτι πρόκειται γιὰ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου.

Εἰκ. 23. Ἡ κεφαλὴ τοῦ προφήτη Ζαχαρία.

Δυτικότερα τῆς Ὑπαπαντῆς, πλάι στήν εἴσοδο, ὑπῆρχε καί ἄλλη παράσταση. Φαίνονται ἀριστερά τά πόδια δύο ἀνθρώπων μέ ἐρυθρά καί κυανὰ ἐνδύματα. Στό πρόσωπο τοῦ ἁγίου Ζαχαρία τά χρώματα ἔχουν ἀπολεπισθεῖ (Εἰκ. 23). Μήπως λοιπόν πρόκειται γιὰ ξηρογραφία; Ἡ παράσταση τῆς ἁγίας Μαρίνας πού σφυροκοπᾷ τό διάβολο εἶδαμε πὼς εἶναι συχνή κατὰ τό 13ο αἰώνα. Τὴν ἀπεικόνιση πάλι στή σκηνὴ τῆς Ἀποτομῆς ὄρθιου τοῦ σώματος τοῦ Προδρόμου συναντήσαμε στήν γειτονικὴ Χρυσοφίτισσα (1290). Τοῦ ἴδιου ναοῦ ἁγίους μᾶς θύμισεν ὁ τρόπος δήλωσης τῶν ρυτίδων στήν παρεῖα τῆς Αἰγυπτίας. Ἀλλὰ καί πρὸς τόν Παντοκράτορα τῆς Χρυσοφίτισσας²⁶ μπορεῖ νά παραβληθεῖ ὁ φυσιογνωμικὸς τύπος τοῦ Σωτήρα στό σπήλαιο, μέ τό πλατὺ, πλαδαρό πρόσωπο (Εἰκ. 19). Προσωπογραφικὰ ἡ ἁγία Θεοδότη (Εἰκ. 4) δέν εἶναι μακριὰ ἀπὸ τὴν ἁγία Μαρίνα εἰκόνας (13ου αἰ.) τοῦ Πεδουλά τῆς Κύπρου²⁷, ἀλλὰ καί ὁ ἐνιαῖος τόνος τοῦ χρώματος τῆς ἐπιδερμίδας προσώπων στό σπήλαιο τῆς Χρύσαφας (Εἰκ. 4, 5, 15, 18, 21, 22) εἶναι στοιχεῖο

Εικ. 24. Ναϊσκος 'Αγίου Δημητρίου. 'Η Πλατυτέρα.

γνώριμο σέ τοιχογραφίες του 13ου αϊ. 'Η κυρίαρχη συμμετρία στο σχέδιο της μορφής του αγίου 'Ανδρέα «του δια Χριστόν σαλού» (Εικ. 12) συγκρίθηκε πρὸς τή σύμμετρη δομή του αγίου Ζαχαρία της Λάγιας (τελευταίο τέταρτο του 13ου αϊ.). 'Ο σαλός θυμίζει ἀρκετά τόν ἅγιο 'Ανδρέα της Κρύπτης του S. Biagio στο S. Vito dei Normanni²⁸, ἔργο του 1197²⁹, δηλαδή παλιότερο. 'Ο σαλός ὅμως εἶναι μορφή ραδιότερη καί πιό σχηματική· μοιάζει ἐν μέρει ὡς πρὸς τό σχῆμα τοῦ προσώπου καί μέ τόν ἅγιο Πολύκαρπο του 'Αγίου Δημητρίου Κροκεῶν (1286)³⁰. Στήν ἴδια τοιχογραφία τῶν Κροκεῶν τά φῶτα ἐκατέρωθεν τῆς μύτης ἀποδίδονται παρόμοια, ὅπως στόν ἅγιο Νικόλαο (Εικ. 11) καί σέ ἄλλους ἁγίους τοῦ σπηλαιώδους ναοῦ (Εικ. 8, 9, 12, 13, 15). Καί ὁ ἅγιος Νικόλαος ἔχει πρόσωπο μακρότερο, ἄν παραβληθεῖ πρὸς τόν ἴδιο ἱεράρχη τοῦ σπηλαιώδους ναοῦ τοῦ 'Αγίου Νικολάου της Mottola³¹ (τέλους 12ου-ἄρχῶν 13ου αϊ.)³².

'Ο τρόπος ἀπόδοσης τοῦ φωτισμοῦ μέ μικρές ἐπιφάνειες στό πρόσωπο τοῦ ἀρχαγγέλου Μιχαήλ (Εικ. 16),

ὅπως σημειώθηκε, ἀλλά καί τῆς ἁγίας Μαρίας (Εικ. 14), θυμίζει τήν Παναγία της ἀψίδας στό Βαθὺ Κισάμου Κρήτης (1284). 'Η δήλωση πάλι τῶν χειλέων (Εικ. 4, 5, 11, 13, 16, 17, 18, 22) γίνεται ὅπως σέ τοιχογραφίες τοῦ 'Αγίου Ζαχαρία Λάγιας³³ καί τοῦ Μουτουλλᾶ της Κύπρου (1280)³⁴.

Τά φῶτα τῶν πτερύγων ἀγγέλου σέ σχῆμα ψαροκόκαλου εἶναι, ὅπως γράφηκε, συνηθισμένα κατὰ τό 13ο αϊ. Καί ὁ ἑξεργος διάκοσμος πού ἔχει ὁ φωτοστέφανος τοῦ Προδρόμου ἀπαντᾷ στή Μεσσηνιακή Μάνη κοντά στό 1300.

'Ετσι οἱ ἀνωτέρω παρατηρήσεις ἐνισχύουν τήν ἄποψη πὼς ἡ χρονολογία τῆς κτιτορικῆς ἐπιγραφῆς τοῦ σπηλαιώδους ναοῦ τῆς Χρύσαφας πρέπει νά πέφτει μέσα στό τελευταῖο τέταρτο τοῦ 13ου αἰώνα.

25. Ν. Β. Δρανδάκης, Οἱ τοιχογραφίες τοῦ 'Αγίου 'Ιωάννου Καφίονας, Βυζάντιον, 'Αφιέρωμα στόν 'Ανδρέα Ν. Στράτο, I, 'Αθήναι 1986, σ. 248.

26. Ν. Β. Δρανδάκης, Παναγία ἢ Χρυσάφισσα, ὁ.π. (ὑπόσημ. 6), πίν. ΟΘ', εἰκ. 10.

27. Βυζαντινές εἰκόνες τῆς Κύπρου, Μουσεῖο Μπενάκη (Κατάλογος 'Εκθεσης), 1 Σεπτεμβρίου-30 Νοεμβρίου 1976, σ. 44-45, εἰκ. 11.

28. Alba Medea, Gli affreschi delle cripte eremitiche pugliesi, Albo, Roma 1939, εἰκ. 46.

29. 'Η τοῦ 1196 (Pina Belli d'Elia et al., La Puglia fra Bizanzio e l'Occidente, Milano 1980, σ. 332). 'Αν ἡ χρονολογία τῆς ἐπιγραφῆς καί ἡ ἰνδικτιῶν ΙΕ' ἔχουν διαβαστεῖ σωστά (Alba Medea, ὁ.π., κείμενο, σ. 93), τότε πρέπει τό ἔτος νά ἦταν 1197, ἀφοῦ τό 1197 ἡ ἰνδικτιῶν ἦταν ΙΕ'.

30. Ν. Β. Δρανδάκης, ὁ.π. (ὑπόσημ. 9), σ. 222, εἰκ. 24.

31. Pina Belli d'Elia et al., ὁ.π., εἰκ. 121 (ἐπάνω).

32. 'Ο.π., σ. 342.

33. ΠΑΕ 1978, πίν. 116, 117β.

34. Γ. Α. Σωτηρίου, Τά βυζαντινά μνημεῖα τῆς Κύπρου, ἐν 'Αθήναις 1935, πίν. 85-87. 'Αθαν. Παπαγεωργίου, 'Ιδιάζουσαι βυζαντιναί τοιχογραφίαι τοῦ 13ου αἰ. ἐν Κύπρῳ, Πρακτικά Α' Διεθνούς Κυπριολογικοῦ Συνεδρίου, Λευκωσία 1969, Β', Λευκωσία 1972, σ. 201-212, πίν. XXII.2, XXVI, XXIX, XXX. Doula Mouriki, The Wall Paintings of the Church of the Panagia at Moutoullas, Cyprus, Byzanz und der Westen, Studien zur Kunst des europäischen Mittelalters, Wien 1984, πίν. LXXII.2, LXXIII, LXXIV.7, 8, LXXV κ.ἀ.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Ο ΕΡΕΙΠΩΜΕΝΟΣ ΝΑΪΣΚΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Σέ ἐλάχιστη ἀπόσταση χαμηλότερα ἀπὸ τὸ σπήλαιον τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη, σώζεται, ὅπως σημειώθηκε, ἐρειπώμενος ὁ ναῖσκος τοῦ Ἁγίου Δημητρίου (Εἰκ. 1). Γι' αὐτό, ἂν καὶ δέν εἶναι σπηλαιώδης, γίνεται ἐδῶ λόγος γιὰ τὶς τοιχογραφίες του. Ὡς Ἁγία Τράπεζα χρησιμεύει ὁ φυσικὸς βράχος.

Οἱ σωζόμενες τοιχογραφίες στὸν Ἅγιον Δημήτριον δέν ἔχουν γίνει ἀπὸ τὸ χέρι ποῦ ζωγράφησε τὸ γραπτὸ διάκοσμο τοῦ δευτέρου στρώματος τοῦ σπηλαίου.

Στὴν ἀψίδα εἰκονίζεται σὲ βάθος ἐπάνω βαθυκύανο καὶ κάτω πρασινωπὸ πελώρια ἔνθρονη Πλατυτέρα (Εἰκ. 24)³⁵. Τὸ πρόσωπό της μισοσβησμένο, ἡ μύτη μακρὴ καὶ λεπτή, τὸ στόμα μικρό, ὁ χιτώνας κυανός. Ἀξιοπρόσεκτες οἱ ἐνἄλληλές, ἐλλειπτικές καμπύλες, οἱ μᾶλλον διακοσμητικές, ποῦ διαμορφώνουν οἱ πτυχές τοῦ μαφορίου πάνω ἀπὸ τὸ δεξιὸ γόνατο τῆς Παναγίας. Ὁ μικρὸς Χριστὸς μὲ τὸ συμπαθητικὸ κεφαλάκι κάθετα στὸ μέσο τῆς ποδιᾶς τῆς Θεομήτορος. Ἔχει καὶ ἐκεῖνος μικρὸ στόμα (Εἰκ. 24), ὑψηλὸ μέτωπο, εὐλογεῖ, ὅπως συνήθως, μὲ τὸ δεξιὸ χέρι καὶ τὰ ἐνδύματά του εἶναι ὁμοιόχρωμα μὲ τὰ φορέματα τῆς Θεομήτορος. Πολυκόσμητος εἶναι ὁ ξύλινος (καφέ χρώματος) μαργαριτοκόσμητος θρόνος μὲ τὸ λυρόσχημο ἐρεισίνωτο, ἀπὸ τὸ ὁποῖο εἶναι ἀναρτημένο ὕφασμα, ἐπάνω κίτρινο μὲ μαῦρο διάκοσμο, λοῦρες καὶ διανθισμένα κουφικά, καὶ κάτω βαθύχρωμο μὲ ρόμβους ποῦ ἐγκλείουν τεφρές μαργαρίτες (:). Τὰ μαργαριτοκόσμητα ἐπιμήκη δύο μαξιλάρια τοῦ ἐδράνου, μὲ τὶς κίτρινες κατάκοσμες κωνικές ἄκρες, εἶναι τὸ μπροστινὸ κόκκινο καὶ τὸ πίσω κυανό. Κάτω ἀπὸ τὸ ἔδρανο διακοσμῶν τὸ θρόνον παραλληλόγραμμα κυανὰ, μικρά, ἀδιακόσμητα, ἐναλλασσόμενα μὲ ἄλλα μεγάλα, καλυπτόμενα ἀπὸ ἀλληλοτεχνούμενους διάλιθους ρόμβους, τοὺς ὁποίους διαμορφώνουν λεπτές γραμμές.

Ἀριστερά, στὸ μέσο τῆς βόρειας στενῆς λωρίδας τοῦ ἀνατολικοῦ τοίχου, ἴχνη ἀπὸ τὸν ἄγγελον τοῦ Εὐαγγελισμοῦ μὲ τὸν κυανὸ χιτῶνα καὶ τὸ ἐρυθρὸ ἱμάτιο.

Δεξιὰ ἡ Παναγία (Εἰκ. 25). Τὸ πρόσωπό της ἀποδίδει ὦχρα, τὶς σκιές του χρῶμα πράσινο, τὰ φῶτα λευκὲς πλατιές γραμμὲς ἢ ἐπιφάνειες, τὰ φρύδια χρῶμα καστανό, τὴ μύτη καὶ τὰ πάντα βλέφαρα κόκκινα. Ὁ χιτώνας τῆς εἶναι κυανός, τὸ μαφόρι καστανό. Τὸ σῶμα εἰκονίζεται κατενώνιον, ὁ κορμὸς κλίνει καὶ τὸ ὦραϊο πρόσωπο σὲ μισή στροφή πρὸς τὰ δεξιὰ. Ἡ δεξιὰ παλάμη εἶναι ἀνοικτὴ μπροστὰ στὸ στήθος, ἀπὸ τὸ μεγάλο δάκτυλο κρέμεται κλωστή μὲ ἀδράχτι καὶ τὸ ἀριστερὸ χέρι κρατεῖ τυλιγάδι.

Κάτω ἀπὸ τὴν Παρθένον εἰκονίζεται μετωπικὸς ὁ Χρυσόστομος (Εἰκ. 26), κρατώντας μὲ τὸ δεξιὸ (μαρτυρικό) σταυρὸ καὶ μὲ τὸ ἄλλο, τὸ καλυπτόμενο ἀπὸ τὸν καστανέρυθρον φαιλόνη, εὐαγγέλιο. Καφέ χρῶμα ἀποδίδει τὰ περιγράμματα καὶ τὶς ρυτίδες τοῦ ὠχροῦ προσώπου, λευκὲς γραμμὲς τὰ φῶτα. Ἐνῶ τὴν προηγούμενη μορφή χαρακτηρίζει πλαστικότητα, ἐδῶ κυριαρχεῖ ἡ γραμμὴ. Τὰ γραμμικά φῶτα τοῦ προσώπου θυμίζουν ἁγίους τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Κροκεῶν (1286). Τὸ στιχάρι τοῦ Χρυσοστόμου εἶναι ὠχρό-λαδί, τὸ ἐγχείριο ἐρυθρὸ μὲ κίτρινα κοσμήματα.

Πλαί στὸ Χρυσόστομο, ἐπὶ τοῦ νότιου τοίχου, στὴ νοτιοανατολική γωνία, ὁ *ὁσιος πα(τὴρ) ημων Νικον ο [Με]τανοεῖται* (Εἰκ. 27)³⁶, μετωπικὸς μὲ τὶς δύο παλάμες ἀνοικτές μπροστὰ στὸ στήθος, μὲ πλατὺ, τραχὺ πρόσωπο, κοντὸ λαιμό, πολλὰ, πυκνὰ, ἀκτένιστα μαλλιά, βραχὺ, στρογγυλωπὸ γένι. Τὸ τρίχωμα ἀποδίδεται μὲ λαδιές γραμμὲς σὲ καστανὸ βάθος. Ὁ μανδύας εἶναι καστανός, ὁ χιτώνας σὲ λαδί χρῶμα, ὁ ἀνάλαβος μελανός μὲ λευκὲς κυματιστὲς γραμμὲς καὶ στὸ μέσο του τεφρὴ ταινία μὲ ἐρυθρὸ σκοινί, διαγράφουσα χα-

Εἰκ. 25. Ναῖσκος Ἁγίου Δημητρίου. Ἡ Παναγία τοῦ Εὐαγγελισμοῦ.

μηλὰ σταυρὸ. Ἡ μορφή τοῦ ἁγίου ἐδῶ ἀποδίδεται ἄγρια.

Στὸ βόρειο σκέλος τῆς καμάρας, πλαί στὸν ἀνατολικὸ τοῖχο, λείψανα τῆς Καθόδου στὸν Ἀδὴν, σαρκοφάγος βαθυκύανη μὲ λοξὲς κίτρινες, λεπτές γραμμές. Ἐπάνω τῆς τεφροὶ ἤλοι καὶ κλειδαριά. Ἐκ τῆς σαρκοφάγου προβάλλουν ἀπὸ τὰ γόνατα καὶ πάνω δύο μορφές σὲ στάση $\frac{3}{4}$ πρὸς τὰ δεξιὰ, πρῶτος ἴσως ὁ Δαβὶδ μὲ κυανὸ χιτῶνα καὶ κατάκοσμο μανδύα, καστανὸ μὲ δικτυωτὸ κίτρινο πλέγμα. Οἱ ρόμβοι του ἐγκλείουν λευκοὺς κύκλους μὲ κεραῖες, ἐξέχουσες σταυρωτά. Πίσω του νέος (ὁ Σολομών;) μὲ κοντὰ μαλλιά καὶ ἐρυθρὸ ἔνδυμα.

Ἀπέναντι, στὸ νότιο τοῖχο, πλαί στὴ νοτιοανατολική γωνία, λείψανα σύνθεσης, οἰκοδόμημα βαθυκύανο μὲ

κίτρινα φῶτα, μᾶλλον χτισμένο ἰσοδομικά. Μπροστά του στέκει ψηλὸς ἄντρας σέ στάση $\frac{3}{4}$ πρὸς τ' ἄριστερά, μέ βαθυκύανο χιτῶνα καὶ τεφρὰ γραμμικά φῶτα, ἐρυθρὴ ταινία στὰ μανίκια καὶ καστανὸ ἱμάτιο μέ φῶτα λαδιά καὶ κίτρινα. Δεξιά του ἄλλη μορφή μέ κυανὸ καὶ κόκκινο φόρεμα.

Τὰ φῶτα στό πρόσωπο τῆς Παναγίας τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ἀποδίδονται κατὰ τρόπο πού προσεγγίζει σ' εἰκεῖνον τῆς Παναγίας τοῦ χωριοῦ Βαθὺ Κισάμου (1284), πού εἶδαμε.

Ὁ Χρυσόστομος φυσιογνωμικά θυμίζει μάρτυρες τοῦ Ἁγίου Γεωργίου στό Κούνενι (Βαθὺ) Κισάμου (1284)³⁷. Τὰ φῶτα στό πρόσωπό του εἶναι παρόμοια καὶ σέ ἅγιο (Ἀνάργυρος) τοῦ Κούνενι³⁸. Ὁ ἅγιος ὅμως τῆς Κρήτης εἶναι μορφή ζωντανή· στή Χρύσαφα εἶναι πιὸ ἐπίπεδη, τέχνης ὑποδεέστερης³⁹. Ἡ ἔντονη ἀντίθεση τῶν λεπτῶν, ἀραιῶν, λευκῶν, γραμμικῶν φῶτων στό πρόσωπο τοῦ Χρυσοστόμου πρὸς τό χρῶμα τῆς ἄλλης ἐπιδερμίδας ἀπαντᾷ καὶ στό Μιχαήλ Ἀρχάγγελο τῆς Ἀγίας Μαρίνας τοῦ χωριοῦ Ραβδούχα

Κισάμου Κρήτης⁴⁰. Ἡ πτυχολογία τοῦ ἱεράρχη νομίζω πὺς δέν ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τὴν πτυχολογία τῆς γειτονικῆς του Πλατυτέρας.

Οἱ τοιχογραφίες τοῦ Ἁγίου Δημητρίου πρέπει νά ἔγιναν σέ χρόνια πού λίγο ἀπέχουν ἀπὸ τό διάκοσμο τῆς σπηλιάς τοῦ Προδρόμου, ἔργο, ὅπως σημειώθηκε, ἄλλης χειρός.

35. Ὑπερφυσικὲς διαστάσεις ἔχει ἤδη ἡ Πλατυτέρα στό παρεκκλήσι τῆς Παναγίας στό μοναστήρι τοῦ Θεολόγου τῆς Πάτμου (προσωπικὴ παρατήρηση).

36. Βλ. καὶ Ν. Β. Δρανδάκης, Εἰκονογραφία τοῦ ὁσίου Νίκωνος, Πελοποννησιακὰ Ε' (1962), σ. 314-315 καὶ πίν. IB', εἰκ. 6.

37. Μ. Χατζηδάκης, Βυζαντινὸν καὶ Χριστιανικὸν Μουσεῖον, ΑΔ 21 (1966), Χρονικά, πίν. 43.

38. Klaus Gallas - Klaus Wessel - Manolis Borboudakis, ὁ.π., σ. 100, εἰκ. 54.

39. Στό ἴδιο συμπεράσμα νομίζω ὅτι καταλήγει καὶ ἡ σύγκριση μέ ἄλλον ἅγιο τοῦ ἴδιου ναοῦ, ὁ.π., σ. 201, εἰκ. 151.

40. Κ. Ε. Λασσιθιωτάκης, Ἐκκλησίες τῆς Δυτικῆς Κρήτης, Εἰσαγωγή - Α'. Ἐπαρχία Κισάμου, ΚρητΧρον ΚΑ' (1969), πίν. ΛΣΤ', εἰκ. 39.

Εἰκ. 26. Ναῖσκος Ἁγίου Δημητρίου. Ὁ Χρυσόστομος.

Εἰκ. 27. Ναῖσκος Ἁγίου Δημητρίου. Ὁ ὁσιος Νίκων.

Nikos Drandakis

THE CAVE-CHAPEL OF THE FORERUNNER NEAR CHRYSafa IN LACEDAEMONIA

Before arriving at the village of Chrysafa, a country road turns right and later changes into a uphill path leading after some one-and-a-half hours to the small, elongated cave-chapel of St. John the Forerunner.

Remnants of the founder's inscription can be seen on the masonry templon screen. A fragment of the date appears at the end of the inscription, which has been reconstructed to a year between 1191/2 and 1290/1. The more precise dating of the church will be facilitated by study of the wall-paintings, which are at the moment black with soot. The natural rock incline to the south serves as most of the roof.

Saints are painted low on the dressed flanking walls which cover the natural cave face; amongst them are the Archangel Michael, the Virgin with the Christ Child, and St. John the Forerunner whose ornate stamped halo indicates the influence of Crusader art and is also encountered in churches of the Mani dated to about 1300. The manner in which light emanates from the face of the Archangel Michael is reminiscent of the *Platytera* and St. George in Vathy Kisamos, Crete (1284). The

symmetry which dominates the face of St. Symeon the Fool on behalf of Christ, a figure of severely geometric symmetry with straight schematically rendered hair, is reminiscent of St. Zacharias in the church of the same name in Lagia in the Mani (final quarter of the 13th century). St. Marina hits a winged devil with a hammer, a common iconographical motif in the 13th century.

In the roof, compound scenes, much blackened, depict the Birthday of Herod, the Decapitation of the Forerunner, with his headless body standing upright (as in the Chrsafitissa church dated 1290), and the Nativity. The associations made above lead to the conclusions that the date of the founder's inscription should fall in the last quarter of the 13th century.

A little further down from the cave, on the slope's descent, are the ruins of a small single-cell vaulted chapel of St. Demetrios, which preserves a few traces of wall-painting of about the same period, executed, however, by the hand of another painter: these depict the *Platytera*, the Theotokos in the Annunciation, St. John Chrysostom and St. Nikon.